† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

8 pagini
100 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul II, Nr. 11 (16)
Octombrie 1993

„....acum noi trebuie să luptăm spiritual, cu armele teologiei, să aducem lumea la credinţă. Numai credinţa în Hristos ne poate unifica şi ne poate da puterea pe care am avut-o. Altfel, ne prăpădim ca neam.“

Părintele Dumitru Stăniloae

„Generaţia Stăniloae“

– cinci precizări –

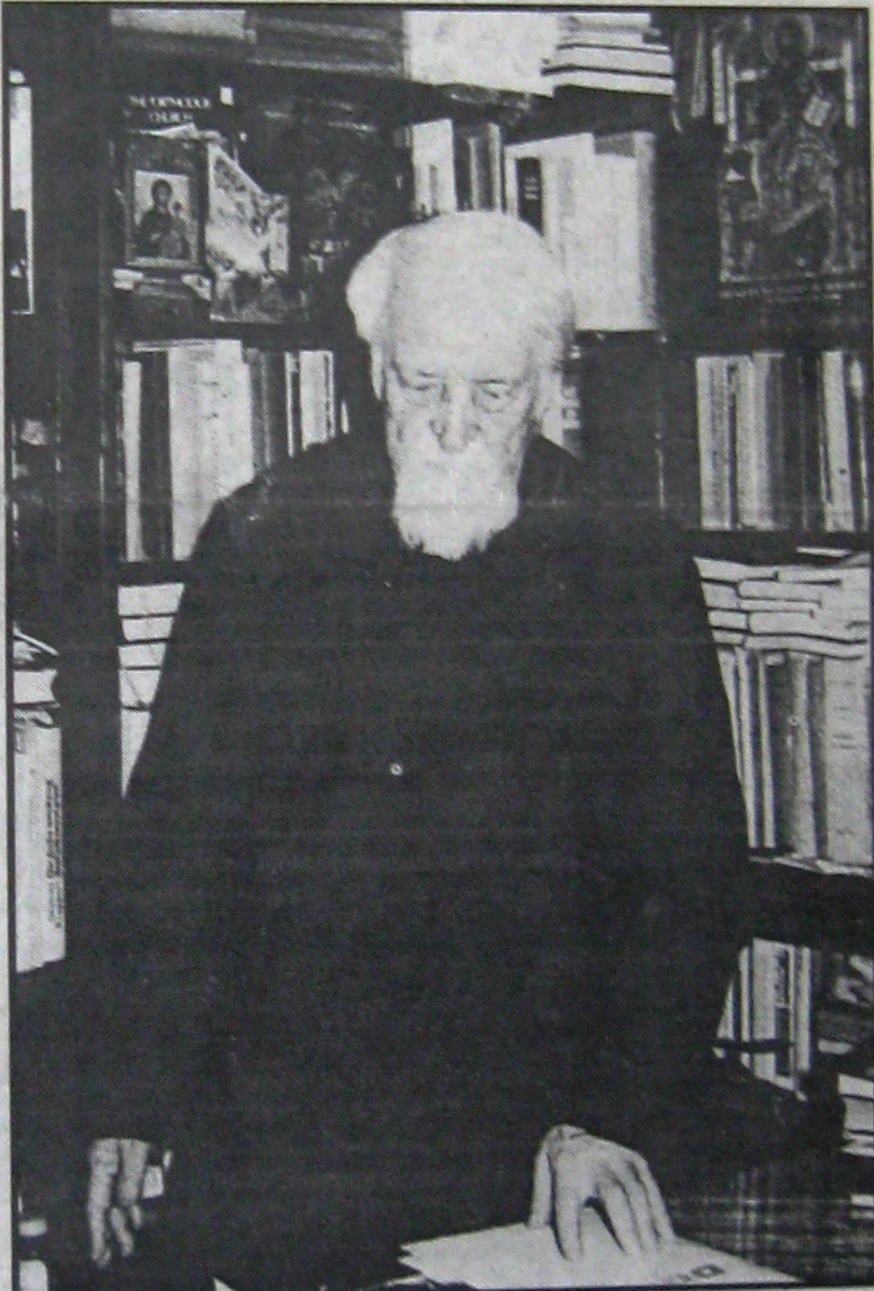

1. De obicei, când spunem „generaţia Cutare“, pe acel Cutare, opera acestuia le considerăm nu doar chintesenţa celor mai reprezentative direcţii şi elanuri ale unei epoci sau generaţii de oameni, dar şi întruparea optimă, fără rest, a acestora. .Ca urmare, dacă se poate vorbi în cultura românească de „generaţia Stăniloae“, se poate vorbi numai ca despre o generaţie al cărei statut de excepţie este dovedit de coexistenţa a două virtuţi aparent contradictorii: pe de o parte, această generaţie a reuşit să focalizeze miraculos întreg orizontul de aşteptări al spiritualităţii româneşti, pe întinsul unui secol. Pe de altă parte, oricât ar părea de bizar, este o generaţie fără lider şi acesta din simplu fapt, că personalitatea a cărui nume îl poartă n-a rămas prizonieră timpului biologic, decolând solitară, încă din timpul vieţii, din perimetrul circumstanţei istorice. Ca şi în cazul lui Eminescu, expresia – „generaţia Stăniloae“ – sună şi ea oricum impropriu. Şi totuşi, dacă „generaţia lui Eminescu“ reprezintă mai curând o generaţie de sacrificiu, populată de epigonii marelui poet, „generaţia Stăniloae“ trimite dimpotrivă la o pleiadă câştigătoare, în care, în mod paradoxal, aura protectorului spiritual exaltă caracterul distinct şi ireductibil al originalităţii fiecărei personalităţi componente.

2. Faţă de alte generaţii sau şcoli de gândire românească, „generaţia Stăniloae“ relansează cu autoritate şi chiar cu vehemenţă polemică (amândouă după asemănarea întâistătătorului ei), deloc neavenite, perspectiva ortodoxă asupra culturii şi civilizaţiei româneşti. Acest „ortodoxism“ patetic, adesea numit „românism“, dar şi mai adesea poreclit incult – „fundamentalism“ sau „integrism“ – care caracterizează discursul Părintelui Stăniloae, a reuşit să desăvârşească în spaţiul românesc interiorizarea deplină a mondialismului bizantin, atât la nivelul structurilor naţionale cât şi a dispoziţiilor existenţiale corespunzătoare acestora.

3. Aş cuprinde în această „generaţie Stăniloae“ (ţinând cont că „liderul“ ei este cu patru ani mai în vârstă decât Eliade!) toată suflarea intelectuală, preoţească şi mireană – aţintită asupra dimensiunii universale a Ortodoxiei şi a reflectării acesteia în cultura spirituală, pe toţi cei care şi-au asumat la nivelul vieţii şi operei lor sfintele „stereotipii“ ale creştinismului răsăritean. Lista este uriaşă şi oricum prea întinsă pentru a încerca să o expun în întregime. Citez, totuşi, la întâmplare: Paulescu, Steinhardt, Vulcănescu, Eliade (cel din tinereţe), Turcea, Ţuţea, Neniţescu, Voiculescu ş.a.m.d.

4. Oricine se consideră ca făcând parte din „generaţia Stăniloae“ împărtăşeşte, fără să ezite, punctul de vedere esenţial: nu poate fi vorba de a izbăvi artele şi cultura locului, în afara structurilor extramundane ale Ortodoxiei, a cărei Tradiţie este singura păstrătoare a Revelaţiei. În această perspectivă, *icoana*, *psalmul*, *imnul* etc. pot constitui cu adevărat modele, sisteme de referinţă ireductibile prin care, o civilizaţie deprinsă să-şi proclame cu obstinaţie numai setea de diferenţă, să-şi poată regăsi, fără pericolul omogenizării, şi unitatea constitutivă.

5. *Tematic*, contribuţia operei Părintelui Stăniloae constă în restaurarea dimensiunii mistice a discursului teologic şi reorientarea acestuia înspre misterul persoanei. *Personalismul* acestei viziuni teologice pivotează în jurul celei de a doua Persoane a Sfintei Treimi – Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Metodologic, aceeaşi operă urmăreşte acordarea puterilor sufleteşti care animă dispoziţia şi investigaţia teologică. Ea reuşeşte să refacă raportul dintre valorile trăitoare şi demersurile teoretice ale eului cunoscător, ridicând la putere şi sporind eficacitatea actului „teologhisirii“ curente.

Stilistic, opera Părintelui Stăniloae provoacă apariţia unei specii noi de redactare, pe care, parafrazând titlul unui prestigios studiu al D-lui Petre Ţuţea, aş numi-o „*teologia nuanţelor*“. Formal, aceasta s-ar defini ca o teologie ce-şi propune să descrie cele mai fine şi mai ascunse glafire ale înţelesurilor teologice. O nuanţare perpetuă, neobişnuită, adesea torenţială, care vizează confiniile discursului antinomic. Această izvorîre incontinentă a nuanţelor poartă întotdeauna cu sine mirul veşnic contemporan al gândirii patristice.

Înnoirea pe care a produs-o opera Părintelui Stăniloae pare să-şi aibă corespondent doar în izbânda globală a diasporei ruse. Reuşita teologică, realizată de aceasta din urmă cu preţul exilului, a putut fi egalată doar prin martiriul nesângeros al marginalizării, cunună aprigă acceptată de bunăvoie de Părintele Stăniloae. Necruţător cu ambiguitatea exprimării verbale, cu teribilismul existenţial şi agnosticismul teologic – specifice liberei cugetări – Părintele şi-a ridicat împotriva sa, încă din tinereţe, majoritatea intelectualităţii. De asemenea trebuie subliniat că antioccidentalismul său nedisimulat şi, pentru unii, imprudent, este cu desăvârşire lipsit de orgoliu etnic sau de vreun parapon istoric. El nu insultă fiinţa virilă şi plină de originalitate a lumii apusene, ci blamează sminteala pe care o provoacă mediatizarea păcatelor ei „cu duhul“. Această fină şi, la urma urmei, îndrăgostită deosebire face, în pofida tuturor aşteptărilor, ca la Vatican teologul Dumitru Stăniloae să fie una dintre cele mai respectate personalităţi eclesiastice ale Răsăritului creştin.

N-ar fi exclus ca, destul de curând, Occidentul să-l regrete cu mai multă competenţă decât noi !

Sorin DUMITRESCU
8 octombrie 1993

Din sumar: ○ „ MIŞCAREA“ CĂTRE CITITORI – *pag.2* ○ ROMÂNI LA MUNTELE ATHOS – *pag.6* ○ ANTIROMÂNISM ACADEMIC – *pag.7* ○ CORPORATISM ROMÂNESC – MIHAIL MANOILESCU – *pg.4*

DEMOCRAŢIA Á LA RUSSE

„VOM LUPTA PENTRU PACE PÂNĂ NU VA RĂMÂNE PIATRĂ PE PIATRĂ“
proverb sovietic

Într-un articol mai vechi (şi, iată, învechit) din revista „22“, dl Andrei Cornea ne învaţă să renunţăm la prejudecata „formelor fără fond“. Să renunţăm adică, zicea d-sa, a mai crede că „formele fără fond“ ar fi un lucru apriori rău sau dăunător. Ele trebuie preluate şi inserate în structurile societăţii româneşti, urmând ca pe parcurs să fie „umplute“, „completate“ cu „materialul“ necesar. Formele atrag după sine fondul, ar fi povaţa editorialistului de la „22“. Procesele vizate erau, inutil să mai spunem, evoluţiile recente ale societăţilor răsăritene.

Prin urmare, trăgând linie peste judecăţile lansate nu doar de dl A. Cornea dar şi de mulţi alţi vajnici „analişti politici“, două ar fi direcţiile ce se deschid societăţilor post-comuniste: 1. fie o formă de resturaţie în care vechi tovăraşi se încrâncenează să conserve (sau să reinstaureze) vechile rânduieli – stare întru totul recuzabilă. 2. fie „progresul“, adică preluarea obedientă a formelor democraţiilor evoluate – factice într-o primă fază la noi – şi completarea lor prin copierea precisă a arhietipurilor occidentale.

Fie. E teza d-sale. Putem să-i spunem: naivă, copilăroasă, înduioşătoare – cum sunt în genere tezele sau evoluţiile politice ale literatorilor în marşul lor nestăvilit pe traseele politicului – dar este un punct de vedere. Dl Cornea poate fi sincer şi convins în demersul d-sale. Să fie. Nu asupra valabilităţii lui ne-am propus să stăruim aici, cel puţin într-o primă fază. Ci asupra consecinţelor sale şi a lipsei flagrante de consecvenţă, conştientizată sau nu, pe care o practică freneticii săi susţinători. Acum, după evenimentele de la Moscova.

Spre nefericirea parlamentarilor (foştilor parlamentari) ruşi, Boris Elţîn nu citea revista „22“. Şi nu cunoştea – vai, teoriile candide ale redactorului ei. Ba mai mult, îşi permite – supremă impertinenţă! – să facă praf dintr-o lovitură formele democraţiei ruseşti (CĂCI FORMELE EXISTAU!), înainte de a aştepta să dobândească fondul cel bun; adecvat. Adică, cel „cu adevărat“ democratic. Adică cel care urmează după o necesară etapă, de, nu-i aşa, „educaţie“, „schimbare de mentalităţi“, „corectă informare“ etc., etc., idei corecte în sine dar golite de semnificaţie prin folosirea lor abuzivă, fără un dram de simţ critic, şi în absolut orice conjunctură.

Departe de noi gândul de a-l blama pe „gingaşul“ preşedinte rus. Dimpotrivă. Suntem pe deplin convinşi că este un adept şi al reformelor democratice şi al economiei de piaţă. (Că suntem noi convinşi că este şi adeptul – niciodată uitatului – imperialism rus, şi că priveşte cu acelaşi jind ca toţi predecesorii săi la Basarabia noastră, e altă poveste. Sângele apă nu se face; cel rusesc în nici un caz. Şi pentru asta nu ne va fi simpatic niciodată, fie şi să toarne cu ghiotura reforme democratice peste capetele buimăcite ale conaţionalilor săi. Judecăm evoluţia Rusiei în primul rând de pe poziţiile României; aşa cum am prefera oricând în locul unui democrat ahtiat după Basarabia – şi influenţă în România – un dictator care să ne lase în pace. Nu e cazul, fireşte. Aşa că, de la Bucureşti, preferăm răul cel mai mic: pe Boris Elţîn. Mai ales că democratismul său îl va obliga - teoretic, evident – să se potolească cât de cât. Să dea Dumnezeu!)

Problema nu este însă una a scopurilor, ci a mijloacelor. Căci acum la Moscova, în aplauzele tuturor, ceea ce propune – şi impune! – Boris Elţîn e o a treia cale care ar fi fost (şi a fost!) condamnată vehement de cei care astăzi strigă, plini de fervoare „Bravo Elţîn!“ fie ei din Occident sau din Europa răsăriteană! Ceea ce ieri era repudiat categoric astăzi poartă ştampila „democratic“... Iată paradoxul pe care stau cei care, precum dl A.Cornea, ne-au indicat iniţial calea, iar astăzi îl admiră şi îl arată cu degetul, topiţi de admiraţie, pe Boris Elţîn.

Să spunem lucrurilor pe nume. Boris Elţîn îşi impune legea şi desfiinţează parlamentul; fixează alegerile când şi cum vrea şi desfiinţând până şi Sovietele; pune tancurile pe manifestaţi şi pleacă apoi în vizită în Japonia. Nu e vorba de finalitate - care poate să fie cea mai bună! –, e vorba că există aceste procedee. A, o să ni se spună că Boris Elţîn organizează acum alegeri democratice, parlamentare. Că este reformist. Noi nici n-am afirmat contrariul ! Dar faptul că ele au loc acum fără a mai aştepta venirea „fondului cel bun“, că reformelor le este deschisă astfel calea, se datorează unor măsuri radicale (eufemistic!), ce au ars până la incandescenţă etapele preconizate de „savanţi“ îngropaţi până la gât în broşuri cu drepturile omului. Şi Occidentul îl sprijină, tace. Alţii murmură doar uşor nemulţumiţi (Japonia). Nici un ţar al Rusiei – oricât de groaznic – nu a avut vreodată atâta putere; căci pe lângă puterea internă, Boris Elţîn se bucură de o consistentă susţinere occidentală. Corul machiavelic acceptă că într-adevăr SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE. Sacrificiul (temporar) al reformelor democraţiei pentru democraţie. Silogismul slav, după inspirata formulă a lui Lucian Blaga, devine azi: 1. Boris vrea democraţie şi reformă; 2. Boris pune armata pe cei care nu le vor. Ergo: Boris este democrat şi reformist.

Şi dacă „experimentul Elţîn“ va reuşi, dacă dictatorul democrat (sintagma este noua contribuţie rusească la vocabularul politologic) îşi impune până la capăt programul, datele problemei se vor schimba radical. Şi interminabilele dezbateri, articolele lipsite de miez sau insipide conferinţele de presă – pe tema cu sau împotriva lui Elţîn – se dovedesc cu adevărat caduce. Căci nu la această întrebare vor fi chemaţi să răspundă jurnaliştii şi în primul rând oamenii noştri politici. Fără să fim împotriva evoluţiilor din Rusia, suntem obligaţi totuşi să împingem interogaţiile până la capăt.

Vă place Elţîn? Foarte bine. Dar să vă placă atunci cu metodele lui cu tot! Vă plângeţi de lipsa de democraţie, de faptul că parlamentul nostru „încremenit“ blochează sistematic orice iniţiativă sănătoasă? Atunci „metoda Elţîn“ – pe care aţi aplaudat-o! – fi-va o soluţie?

Adică o a treia cale este cu adevărat viabilă (şi evenimentele par a o confirma) şi mai ales este viabilă pentru România? Sau mai concis (şi mai drastic): care este calea cea mai bună de a înscrie societăţile răsăritene (citeşte societatea românească) pe calea democraţiei şi a reformei eficiente?

Dusă până la capăt, iată provocarea pe care o lansează evenimentele moscovite. Teribilă mărturisim. Dar la acestă întrebare trebuie amintit să ia aminte şi să răspundă astăzi şi dl Cornea şi cei care „gândesc“ ca d-sa...

Silviu RAREŞ

Independenţa Moldovei:

Încercare de bilanţ în perspectiva Unirii (II)

Fără a fi încă un stat independent sub raport formal (juridic), Moldova satisface deja cele mai multe dintre criteriile necesare: este proclamată nominal independenţa; este recunoscută ca atare de Marile Puteri şi de zeci de alte state; este membră la ONU şi la CSCE; are politică externă proprie; are Armată Naţională (încă în formare); limba oficială este limba română (chiar dacă insuficient promovată).

Oricâte critici şi rezerve se pot formula aici – şi se pot –, fosta RSS Moldovenească, sub raport juridic, este amintire. Embrionul statalităţii sale (RSS), sub impulsul renaşterii naţionale începute acolo, al spiritului vremii şi al prăbuşirii URSS a generat structurile juridice formale ale unui stat independent. Oricum, o nouă realitate! Poate chiar de cursă lungă!

Adversarii unirii au înţeles aceste lucruri şi le-au exploatat. Pentru ei independenţa este un instrument anti–unire, dar şi unul pe potrivă pentru o nouă asociere gen CSI. Unioniştii, orbiţi de propriul ideal şi de manevrele anti–unioniştilor, nu au înţeles că independenţa poate fi şi instrumentul ruperii de fosta Uniune şi – potenţial – vehicolul unirii de mâine. Congresul intelectualilor şi Alianţa pentru Independenţă (de care se vorbea la Chişinău) ar putea fi însă o dovadă a maturizării politice a românilor de acolo şi a unei mai bune înţelegeri a problematicii unirii.

Oricum, a nega sau a deplânge debusolaţi noua realitate a unei independenţe a Moldovei e o prostie. Independenţa nu exclude unirea. Ea o precede necesar. Îi schimbă traseul. Îi amână, e adevărat, pentru ani de zile, ceasul. Dar ea oferă timpul indispensabil pentru evoluţiile interne - sub raport cultural, lingvistic şi al conştiinţei naţionale –, fără de care unirea nu ar fi posibilă şi nici viabilă, ne temem...

Independenţa, chiar formală şi încă incompletă, înseamnă – totuşi! – desprinderea juridică de fostul imperiu. Iar pe această bază se poate schimba şi direcţia de lucru, efectivă, a instituţiilor în orice stat. Inclusiv spre pregătirea internă a unirii, dacă însă aceasta va câştiga inimile celor dintre Prut şi Nistru. Aici este, de astfel, şi cheia problemei unirii, care, înainte de a fi o chestiune politică, economică etc., este o chestiune de **conştiinţă naţională!** Or independenţa, abil folosită, poate oferi terenul, instrumentele şi timpul indispensabil unei atari evoluţii.

Ne apropie sau ne îndepărtează de unire realităţile Modovei?

Raportat la speranţele multora, ne îndepărtează. Dar raportat la realităţi, la utopia care era unirea mai acum vreo şase ani, ne apropie, desigur! De-ar fi să ne gândim o clipă numai la situaţia în care se află azi celelalte teritorii pierdute-n '40: Cernăuţii, Hotinul, Cetatea Albă, Izmailul, Herţa...

Rezumând, este puţin. Dar puţin este mai mult decât nimic. De ce numai atât?!

Politic, pentru că 45 de ani în România nu s-a făcut nimic anume pentru unirea la Prut. Iar între Prut şi Nistru – totul contra ei! Intelectualitatea moldoveană, fermentul renaşterii naţionale acolo, nu a avut capacitatea să preia puterea. Iar agrarienii care conduc azi la Chişinău, prin însăşi extracţia lor se simt legaţi ca destin de spaţiul rus.

Economic, pentru că Moldova depinde 90% de schimburi cu fosta Uniune, iar baza ei energetică este în Transnistria, unde se află şi 50% din potenţialul ei indusrial. Apoi, România fiind în criză, nu poate, nu ştie sau nu vrea să facă mai mult decât puţinul pe care-l face.

Cultural, pentru că rusificarea a făcut acolo ravagii, iar românofobia îi este corolar. Cu o intelectualitate tehnică şi economică făcută în cea mai mare parte la şcoala rusă şi cu o izolare ermetică faţă de România vreme de 50 de ani, de mirare (!) dar şi de admirat este **renaşterea** schiţată acum şi nicidecum cortegiul de imense probleme de azi! Apoi, renaşterea spirituală şi naţională a unui popor nu este o chestiune „de campanie“ sau „de persoane“. Ci un lung şi complicat proces în care **munca, valoarea, buna credinţă, tenacitatea, organizarea, suportul material, climatul de liberă concurenţă** şi **dragostea de Neam** sunt prealabile indispensabile, vitale!

Conjunctural, pentru că **România** e în criză. Fără depăşirea ei, fără ca Ţara să devină – în termeni relativi – o atracţie, vitrină pentru românii dintre Prut şi Nistru, unirea rămâne cel mult un ideal. **Rusia**, departe de a fi ieşit din criză, se simte tot mai mult atrasă de revitalizarea imperiului. Pentru „democratul“ Elţîn – „frontierele Tadjikistanului cu Afganistanul sunt frontierele Rusiei“! Veritabilă **doctrină Elţîn,** nu-i aşa? Ruşii, cea mai mare naţiune europeană, sunt şi singurii care nu au avut niciodată frontiere etnice proprii! Psihologic vorbind, singurele lor frontiere au fost şi sunt cele ale imperiului lor. Criza rusă nu şi-a găsit încă făgaşul spre o nouă normalitate. Cum va arăta aceasta? Un imperiu refăcut, „confederal“? Sau o fărâmiţare şi un lung şir de războaie locale? Apoi, **Ucraina** este o mare enigmă. O Ucraină realmente independentă, ar putea deveni – în anumite condiţii – un veritabil baraj politic şi geografic faţă de pretenţiile ruseşti asupra Moldovei. După cum, nu e deloc exclus ca ea să emită pretenţii asupra Transnistriei. **Serbia** şi **Ungaria** sunt aliaţi naturali dar şi efectivi ai Rusiei, căreia i se deschid astfel destule variante de contra–lovitură. **Occidentul**, ca şi „occidentalizaţii“ noştri, gândesc în alţi termeni problema naţională, dacă nu cumva le repugnă cu totul! Când e vorba de Europa Occidentală, Maastricht–ul operează cu ideea **majorităţilor**, înlocuind ideea comunistă cu cea „comunitară“. Când e vorba de Europa de Est, occidentul operează cu **ideea minorităţilor**, înlocuind ideea naţională cu pulverizarea naţională. Iar la adăpostul unor valori reale, capătă tot mai multă substanţă un cosmopolitism a- şi anti–naţional, în favoarea unor centre obscure, dar nu mai puţin reale, de Putere!

Care este strategia politicii externe româneşti de azi? Orientare fermă spre Comunitatea Europeană sub raport economic şi politic, iar în acest cadru, către Germania, Franţa şi Anglia, care „decid“ la Bruxelles (aşa cum au decis la Srassbourg). Sub raport militar, spre NATO şi implicit spre SUA, care „decide“ acolo. Drept complementaritate – o politică de menajare la est. Şi cam atât, dacă lasăm la o parte faimoasa „deschidere spre lume“. Chiar şi dusă cu succes, o atare politică destul de puţin imaginativă, prin raport cu problema unirii la Prut nu va avea decât două efecte: pe de o parte, Moldova se va simţi tot mai mult atrasă spre CSI, iar pe de alta, Prutul va deveni o triplă frontieră: cu Moldova, cu spaţiul CSI, dar şi între zona NATO şi spaţiul militar al CSI! Fără drastice reorientări, **fără o veritabilă Ost–Politik românească**, ca pandant la actuala opţiune „vest“, unirea rămâne pentru foarte multă vreme departe.

Între timp, criza internă se adânceşte. Iar forţele politice româneşti, ca şi presa, au vreme pentru tot soiul de vizite, simpozioane, conferinţe de presă, recepţii, baluri sau scandaluri. Nu şi pentru o serioasă dezbatere asupra reîntregirii noastre la Prut.

Între formulele unui „naţionalism“ găunos, vetust şi de paradă exhibate inconştient la ocazii aniversare şi insolenţa întrebării: „Ce vă trebuie, bă, vouă, unire?“, lansată de un ratat lider democrat, se cască adevărata dimensiune a problemei unirii, aici în România: reîntregirea la Prut trece prin adevărata renaştere naţional–spirituală în **Ţara încă mutilată...**

Dr. Corneliu DIDA

ŢINUŢI ÎN CUŞTI ŞI CONDAMNAŢI LA MOARTE. PENTRU CĂ SUNT ROMÂNI

La 11 octombrie 1993, procurorul–impostor Averina a cerut aplicarea pedepsei capitale asupra deţinuţilor Ilaşcu, Ivanţoc şi Petrov-Popa membri ai Frontului Popular Creştin Democrat.

Se pare că, prin ameninţarea cu aplicarea pedepsei capitale, separatiştii de la Tiraspol mai speră să obţină o serie de cedări din partea Chişinăului privind acordarea unui statut special raioanelor din stânga Nistrului şi menţinerea Republicii Moldova în sfera de influenţă a Rusiei.

În condiţiile în care forţele comuniste de la Moscova – în frunte cu Ruţkoi şi Hasbulatov – au fost învinse, şi fiind cunoscut faptul că aceste forţe sprijineau deschis regimul separatist şi anticonstituţional de la Tiraspol, preşedintele Elţîn are acum o şansă să se manifeste ca un adevărat democrat lipsind, acest regim de orice sprijin politic, militar şi economic şi contribuind la punerea în libertate a cetăţenilor Republicii Moldova aflaţi în detenţie ilegală la Tiraspol.

Iurie ROŞCA, *Liderul Frontului Popular Creştin Democrat*

CATRE CITITORII NOŞTRI

Cititorilor care ne-au sunat până acum, îngrijoraţi de absenţa revistei noastre în luna septembrie, le mulţumim că au rămas alături de noi. Nu, nu am fost puşi (încă) sub interdicţie. Şi chiar dacă, pe deasupra legii, prin decret de sus, s-ar întâmpla aceasta – „Mişcarea“ tot va continua să existe. Singura explicaţie pentru neapariţia revistei este insuficienţa mijloacelor financiare.

Din păcate, suntem încă siliţi să ne restrângem la o singură apariţie pe lună. Mărturisim că sprijinul dvs. ne este indispensabil. Orice donaţie, oricât de modestă, este vitală pentru existenţa revistei noastre.

Suntem constrânşi să majorăm preţul revistei pentru a acoperi cheltuielile de tipar.

Abonamentele deja contractate vor fi, desigur, onorate şi prelungite astfel încât să fie acoperită întreaga sumă achitată.

În continuare pentru elevii abonaţi publicaţia noastră se distribuie gratuit. Pentru studenţi şi pensionari, costul ziarului este la jumătate.

Recomandăm cititorilor să se aboneze în viitor direct de la redacţia noastră, trimiţând un simplu mandat poştal cu adresa exactă şi cu specificarea „pentru abonamente“.

Noile preţuri la abonamente sunt următoarele:

- un abonament anual (incluzând costul expediţiei) 3.600 lei
- pentru studenţi şi pensionari – abonamentul este de 2.400 lei
- pentru elevi, preţul abonamentului reprezintă doar costul expediţiei, respectiv 1.200 lei

REDACŢIA

SUNTEM CU OCHII PE VOI

Hoţul strigă: săriţi, hoţii!... Sau din nou despre dl Zigu **Ornea**. În numărul 38 al **României literare** „justiţiarul” nostru se indispune din cauza unui „blasfemiator”, care se ocupă cu „falsificatul de scrisori”. Mărturisim că dl Zigu O. încă reuşeşte să ne surprindă, depăşind nonşalant toate cotele imaginabile de nesimţire. Conştiinţa imaculată a domniei sale – pentru singurul motiv că nu o are – nu poate fi invocată. Căci dacă există un „blasfemiator”, „neruşinat”, un fabricant de „scrisori apocrife” – acestea fiind atributele cele mai elegante ce pot fi acordate acestui odios personaj – acesta este chiar domnia sa. Ultima dovadă, una dintre zecile ce le deţinem, i-am adus-o în nr. 8 (13) al publicaţiei noastre. Răspunsul său? Doar tremuriciul nervos...

*

Semnalul din interior l-a dat dl Zigu Ornea. Din exterior, cine ştie?! („Nu este deocamdată cazul”, aprecia domnia sa imediat după restauraţia din Decembrie, când s-a propus reeditarea operei lui Mircea Eliade.) Astfel că pionierii d-lui Z.Ornea s-au pus, conştiincioşi, pe treabă.

În numărul 32 al revistei **22**, **Victor Neumann** îl decretează pe Mircea Eliade: „figură de vază” a unei generaţii „de un radicalism ieşit din comun, lipsit de orice motivaţie politică raţională”. Am putea zice că atât o fi priceput sărmanul om; dar ar fi prea puţin. Căci dl Neumann ştie foarte bine *ce face, cum face* şi mai ales *cu ce scop*! Aşa că nu se poate linişti şi se isterizează mai departe: „Mircea Eliade nu şi-a asumat responsabilitatea prezenţei sale deloc neglijabilă în propaganda fascistă.” Mircea Eliade, iar asta o ştie şi vajnicul *neo-comisar al umanităţii*, nu a făcut niciodată „propagandă fascistă”; şi ceea ce a făcut cu adevărat în tinereţe Mircea Eliade este un lucru pentru care nu are de dat socoteală nimănui. Nici măcar acelora care vor ca toată lumea să le dea socoteală de ceva. După ce redă un citat din Eliade: „Tineretul legionar, odată cu alte miracole realizate prin jertfă, elan şi voinţă creatoare, a pus temeliile unei elite româneşti care e menită să schimbe sensul istoriei acestui Neam” (*Vremea*, nr. 522/1938), V. Neumann conchide: „oare nu de aici porneşte aroganţa faţă de handicapaţi, faţă de ţărani, faţă de romi?” Nici nu ştii ce te uluieşte mai mult: prostia sau mârşăvia?!

Ce să mai spunem? Am fi putut, cum ziceam, să încheiem cu „Fericiţi cei săraci cu duhul...”. Dar ar fi prea puţin.

*

Tot în **22** (nr. 39), se face pe faţă apologia franc-masoneriei. Ideea, susţinută de un anume Adrian Nicolescu se poate rezuma astfel: spre Europa prin franc-masonerie. Venerabilul emană tâmpenii de genul: „cândva eram în inima Europei”, „ne găsim azvârliţi în barbarie”, „pentru noi timpul s-a scurs în zadar”. Toate astea pentru că nu ne-am aliniat la Masonerie precum paşoptiştii. În opinia zidarului liber „bagajul ideatic al Masoneriei a devenit patrimoniu universal”. Şi noi care credeam că preceptele creştine reprezintă patrimoniu universal şi asta încă cu mult înainte de încropirea băgăjelului ideatic al masonilor sau de implicarea lor în revoluţia bolşevică. În încheiere este mustrat statul român pentru că nu a adoptat ca deviză oficială salutul masonic „dreptate şi frăţie”. Chiar aşa, n-ar fi fost simpatic ca Iliescu, Văcăroiu, Gherman & Co să apară înveşmântaţi în mare harnaşament masonic cu şorţuleţe la brâu şi echere pe piept? Nemaivorbind ce frumos ar fi sunat: ***Loja pentru dialog social!***

*

Andrei Pleşu e băgat în dileme până-n gât. Şi vrea să ne tragă pe toţi după el. În **Dilema** nr. 36 „filosoful” tescăoan îşi închipuie că am fi cu toţii „perplecşi” şi „condamnaţi la amărăciune” pentru că „avem de ales între românii verzi şi maghiarii verzi”(?!). Imposibilitatea unei opţiuni, crede marele „gânditor”, „ne umple de melancolie”. Dilema este evident falsă. Este interesant însă de ştiut ce-ar face Andrei Pleşu dacă ar avea de ales, pur şi simplu, între români şi maghiari? Cu ce s-ar mai „umple” el?

*

În **Dilema** nr. 38, dl director **Pleşu**, referindu-se şi la unele obiecţii ale unor cunoscuţi de-ai săi de la Paris, califică contribuţia amicului său **Zigu Ornea** ca fiind „partizană” folosind ghilimelele („de ce public cu privire la dreapta românească comentariile "partizane" ale lui Z. Ornea”). Totuşi, dl Pleşu nu explică de ce-l publică pe dl. Ornea şi se plânge retoric de lipsa altor comentatori. Faptul că în continuare ne „atinge” calificând comentariile pe tema dreptei interbelice publicate în „Mişcarea” drept „obrăznicii derizorii” ne interesează mai puţin.

Pentru orice cititor onest, lectura comentariilor publicate în „Mişcarea” faţă cu aceste calificative este suficientă pentru a-l defini pe distinsul om de cultură FSN – Andrei Pleşu. Mai interesante sunt însă ghilimelele puse de dl Pleşu în dreptul nu mai puţin distinsului său simbriaş Zigu Ornea. Interesante nu doar fiindcă Zigu Ornea este şi rămâne un „specimen” (fără ghilimele!), cât mai ales deoarece oferă un indiciu substanţial al nivelului de ipocrizie a ex-ministrului FSN.

Noi credem că de fapt, până şi dl Zigu s-ar putea enerva că i se pune la îndoială partizanatul.

Adică ce, el se istoveşte degeaba? Degeaba scormone dânsul, degeaba inventează documente, degeaba foarfecă domnia sa printre figurile ilustre ale culturii româneşti? Inutil duelul său cu umbrele lui Iorga, Nichifor Crainic, Eliade, Nae Ionescu? Degeaba asudă chinuindu-se să trunchieze optim, eficient, istoria românească?

Inutil salarul, fără rost schimonoseala? Păi atunci ce rost mai are dânsul dacă nu i se recunoaşte partizanatul!

*

Salutăm recenta reapariţie a publicaţiei PNŢCD **Dreptatea**. Într-o prezentare grafică excelentă, cu un corp redacţional proaspăt, prezenţa acesteia în presa românească de partid îmbogăţeşte domeniul de referinţă politic şi, nu ne îndoim, răspunde unei necesităţi stringente a PNŢCD. Am reţinut din nr. 3 al acesteia o relatare semnată de dr. Vlad Diaconescu despre lucrările Clubului de la Sinaia (la care au participat şi reprezentanţi ai MPR).

Reprezentantul PNŢCD a propus printre altele „înfiinţarea unui tribunal internaţional care să judece crimele contra umanităţii săvârşite sub regimurile politice comuniste din întreaga lume”, tribunal ce ar putea avea sediul la Piteşti. A existat o întâmpinare - cineva arătând că o astfel de intenţie ar putea stârnii reacţii negative din partea unor cercuri evreieşti influente şi aşa ostile României. Noi nu ne îndoim că o astfel de obiecţie nu va constitui pentru PNŢCD o piedică şi ne alăturăm iniţiativei acestuia ce sperăm că va fi pusă în practică cât de curând.

*

De la o vreme **România liberă** trăieşte din găinile **Evenimentului zilei**, şi din alte ştiri senzaţionale. Nr. 1066 serveşte amatorilor de „ştiri” în pagina cu acelaşi nume poza unui dos de domnişor, alături de un articol cu titlul „Nu le este frică de SIDA”. Şi **Expres**-ul ne-a servit mai de demult două pagini de văicăreli pe tema condiţiei homosexualului Roman. **Zig - Zag**-ul a avut chiar şi un reportaj pe această temă însoţit de tot felul de poze „drăgălaşe”. **22** s-a arătat preocupat de dialogul social şi homosexual beneficiind de pertinentele contribuţii şi cunoştinţe ale d-lui (nei?) Gabriel Andreescu.

Noi v-am promis în ultima noastră apariţie un material pe care îl puteţi găsi în paginile acestui număr, şi a cărui lectură o recomandăm apologeţilor mai mult sau mai puţini dosnici. Poate le va pieri chefu'.-

*

Ca şi în Algeria acum un an, tunurile şi mitralierele au impus democraţia în Rusia. Pe o perioadă nedefinită de acum încolo Elţîn este preşedintele (democrat) cu cea mai mare putere în pumn. El rămâne neclintit ca şi armata a 14-a la hotarele noastre, ca şi tezaurul României devenit „chestiune filozofică” (poate cea mai scumpă chestiune de acest fel, fiind evaluat recent la 60 de miliarde de dolari).

Cum atenţia acordată în presa românească vecinilor noştri dragi, în afara perioadei recentelor „deranjamente” nu prea sare în ochi, cu atât mai mult se remarcă excepţia notabilă a revistei **NU**. După ce cu mai multă vreme în urmă revista tinerilor noştri colegi clujeni, publicase un material excepţional despre echipele de savanţi ruşi care folosesc vechile situri dacice din Moldova „lor” ca baze pentru războiul parapsihologic, în nr. 126 este dezvăluit sistemul de supraveghere rusesc îndreptat către România, aflat pe teritoriul Basarabiei şi încă activ. Iar în nr. 127 urmează un alt material despre rolul Tighinei în industria atomică a Rusiei.

Una peste alta, o serie tare. Ne exprimăm sincera invidie.

*

Hotărît lucru, domnişoara **Alina Mungiu** îşi întrece maeştrii de la GDS de unde a sorbit înţelepciunea ce-a făcut-o atât de mare şi adâncă-n slovă. În **Expres** nr. 34 (185) ea se întrebuinţează serios pentru a ne lămuri în ce constă impasul României. Problema începe odată cu teama preşedintelui Iliescu de puşcărie. La care Alina Mungiu ne explică: „cât rău a făcut României contemporane radicalizarea politică şi sentimentul că lupta care se duce între putere şi opoziţie este una pe viaţă şi pe moarte, cătuşi de puţin privind opţiunile lor economice sau politice actuale, cât o continuare a unei vechi şi sângeroase bătălii”. Să înţelegem că ar trebui să asistăm la un fel de „omogenizare”, ca şi când nu e de ajuns că l-am văzut la TV, la nu ştiu ce manifestare, pe Silviu Brucan alături de dl Coposu, acelaşi Brucan care ceruse condamnarea la moarte a dlui Coposu pe vremea unei alte „opţiuni economice şi politice”. Iar „sângeroasa bătălie” se numea atunci sângeroasă căsăpire. Dar să vedem ce „lămuriri” ne mai aduce domnişoara analistă (scuzaţi cuvântul).

„Oricât ar avea partidele istorice şi mai ales PNŢCD dreptul de a-şi răzbuna martirii, prezenţa lor în fruntea opoziţiei în aceşti trei ani nu devine mai puţin nefericită”; iar faţă de „echipa Petre Roman, Isărescu, Negriţoiu de o parte, şi tinerii liberali plus civic-liberali de cealaltă parte” – generaţia mai vârstnică „nu a putut fi adusă cu picioarele pe pământ cu nici un preţ”. Ne-am lămurit, deci, că pentru analista noastră, prezenţa fericită în fruntea opoziţiei ar fi Petre Roman, Patriciu, Manolescu, mai cuprinzător spus „echipa Petre Roman”. O altă vină a „vârstnicilor” ar fi „încercarea de răzbunare a vechilor injustiţii” care „a generat naşterea altora”! Asta ar fi pricina pentru care le-au fost crăpate capetele în prima campanie electorală unor „opoziţionişti” şi tot de aceea au fost înjunghiaţi la Iaşi şi Craiova tineri ce manifestau în timpul Pieţii Universităţii. Iar minerii ne-au rupt nouă oasele întrucât noi eram „răzbunători ai vechii injustiţii”. Aşa cum spunea şi Preşedintele: „Golanii, legionarii, partidele istorice sunt vinovaţii...”

Prea fina analistă este un pic tristuţă, căci opoziţia nu-i poate oferi mult dorita renuvelare: „o schimbare în cadrul întregii opoziţii nefiind posibilă cât există actuala conducere a PNŢCD” care deţine „capitalul moral”. Iată o problemă insolvabilă, opoziţia „bate pasul pe loc”, „stagnează”, „se macină” datorită acestei situaţii - cum să scapi de PNŢCD păstrând „capitalul” pentru „Echipă”!

*

O altă domnişoară, cam trecută, pe numele ei **Irina Tudor**, se ocupă de umilele noastre persoane în **Cuvîntul** nr. 190, într-un articol intitulat *„Abstinenţă, travaliu pentru ţară şi iar abstinenţă* **La Fascistul**”. I-a ieşit un story bestial, cu chestii „tenebroase”, despre „jurăminte înfricoşătoare”, „liste negre”, adunări tainice - prin cofetării (?!) - ale unor confrerii de „camarazi”. Apare şi-un înfiorător karatist mereu alături de „Căpitan”, se relatează treburi teribile despre studente ce primesc „pedepse corporale”, sunt dezvăluite planuri diabolice ce vizează „ademenirea americanilor”, e deconspirată apetenţa „mişcăricilor” pentru „partidele îndrăcite de fotbal”. Un rol central în hard story-ul de coşmar îl deţine „bomba”, „taverna”, „cârciuma”, „bodega” – „La Fascistul” aflată pe strada 11 Iunie, unde plasează înnăcrita domnişoară intriga complotiştilor de la Mişcare.

Lăsând la o parte aiureala unor părţi ale povestirii sale ce vădeşte anume doruri ale tinereţii domnişoarei (vis, vai!, neîmplinit) există şi un alt subtext al bestialei povestiri. Şi anume o prost disimulată ranchiună la adresa lui Florin, proprietar al Clubului de Jazz „You & Me” de pe strada 11 Iunie, alintat nu se ştie de ce, cu porecla „Fascistu”” (pe deasupra e şi puţin karatist -vezi potriveala naibii!) şi care are obiceiul să refuze accesul în club scandalagiilor, beţivilor şi a altor paltonari.

Cine ştie, o fi încercat şi madama **cuvînt**ătoare să intre şi-o fi fost trimisă la locul ei. Asta e, mai întâi învăţaţi să vă purtaţi civilizat şi după aia scoateţi nasul în oraş, ţigănuşilor!

*

Cât despre **H. Parcea**, zbanghiu ca de obicei, nu ne uită şi ne trimite un deja banal „Heil, pa!”, aşa, la un final de rubrică (**Cuvîntul**, nr. 2 - 189). Susţine că ne-a adus „pupici” şi „Depeche din Germy” da' noi suntem deja anvizajaţi şi nu-l mai credem ioc. Doar ăia din Germy i-au trimis de mult înapoi pe gipsyes. Iute de mână cum îl ştim, se poate să fi adus totuşi un „Depeche”, caz în care, fără ură şi fără răzbunare, îi recomandăm să-l păstreze pentru Buduca, când se trezeşte, că-i şi el om sireacul. Că doar n-oţi fi cu toţii sebestyeni!

*

Într-o rubrică cu titlul „Sex – press” din **AS** nr. 88, un nene sau o tanti trece în revistă problematica sexuală a broaştelor, gânsacilor, veveriţelor şi bârzoilor, ba chiar şi a leilor. S-a studiat serios, cu acribie, nu s-au omis nici detalii savuroase, şi autorul, vizibil impresionat(ă) de anumite aspecte şi performanţe se întreabă pofticios în final: „oare cum a orânduit Dumnezeu lucrurile, pe cupluri sau în câţi vrei?”. Deh, depinde de ce-ţi doreşti să fi în viaţă: iepuroaică sau gânsac?

*

Un tip rău de muşcă lanţul, cu numele de luptă **Alexandru Caţu**, semnează în **Caţavencu** nr. 39 (99) o dare de seamă despre starea studenţimii bucureştene care se încheie cam aşa: „Liga a pregătit fluturaşi pe care scrie gros: NE-AM ÎNTORS! Da' de ce băi fraierilor!?”. La prima vedere dl Caţu pare un dur dar noi ştim că de fapt domnia sa este un paseist, romantic incorigibil şi înţelegerea v-o oferim şi dvs. citându-i începutul articolului: „Pe vremuri, în '90, când se potcovea Iliescu cu 85% în alegeri şi era Marian Munteanu un fel de Făt-Frumos, când ziceai "Liga Studenţilor" ziceai "grevă". Şi când ziceai "grevă" tremura Guvernul tot, de la portar la ministru. Era vremea când Liga lansa celebra ei deviză, luată de la Avram Iancu: "Nu ne-am luptat pentru jucării!". Între timp, Avram Iancu a fost luat de Funar; Piaţa Universităţii – de Apa Sâmbetei; studenţii – de val. Iar Liga luptă acum pentru locuri în cămine.”

De, Caţule! - nici Iliescu nu mai e ce-a fost, ba chiar mai mult decât atâta: nici Guvernul, nici Liga. Mai aşteaptă şi tu olecuţă, că ne vom întoarce noi într-o zi şi-atunci să te ţii tremurat...

*

În sfârşit mai avem şi veşti bune. **„Mânecuţele Verzi”**, pe care i-am prezentat ca „menestreli ai Noii Generaţii” au început să se mişte. Deja au la activ numeroase apariţii la posturile de radio şi chiar la televiziune, sunt invitaţi să cânte prin licee iar recent s-au întors dintr-un triumfal turneu prin oraşele Transilvaniei. Băieţii au căpătat şi-o adresă. Îi puteţi găsi sunând la telefonul redacţiei **„Mişcarea”**.

*

Şi o altă veste bună: publicaţia **„Cuvântul Studenţesc”** (editată de Liga Studenţilor din Universitatea Braşov) anunţată deja în paginile revistei noastre, poate fi găsită la sediul redacţiei noastre, unde se pot face şi abonamente. Apariţia lor, ca şi a noastră, a fost afectată de serioase probleme financiare, fireşti pentru publicaţii editate de organizaţii ale tinerilor. Am aflat că şi revista **„Decembrie”**, a elevilor din Liceul de informatică, urmează să reapară în curând.

*

Revenind la **Cuvântul Studenţesc**, semnalăm în plus faţă de prezentarea făcută anterior în „Mişcarea” un fragment din interviul acordat cu generozitate de dl **Sorin Dumitrescu** tinerilor noştri colegi: „În privinţa "22" - ului, eu m-am retras, fără să iau atitudine publică vis-a-vis de câteva organisme din care am făcut parte şi pe care le-am considerat ulterior: unele nocive (GDS), altele depăşite (AC). GDS-ul (editorul "22"-ului) e nociv prin faptul că nu mai e dialog social, ci e un fel de monolog filosemit pe care îl consider univoc. Nu cred că resursele culturii universale se referă numai la dimensiunile şi structurile iudaice. A devèlopa toate evenimentele în structurile gândirii iudaice mi se pare futil şi superflu. În plus, seamănă confuzie şi, din păcate, consolidează delirul ticăloşilor de tipul lui Vadim, Păunescu ş.a.m.d.”

„Uitat” şi repudiat astăzi de mulţi dintre foştii „prieteni”, a atacat în continuare cu aceeaşi ignobilă vehemenţă de promotorii naţionalismului demagogic (în genul „României Mari”) dl Sorin Dumitrescu îşi urmează cu consecvenţă cauza. Singur; dar nu izolat.

*

România Mare publică începând cu nr. 165 un material prezentat ca „o ipoteză senzaţională despre viitorul omenirii” şi intitulat „Noua dezordine mondială” continuat în numerele 166, 170 sub titlul „Forţele oculte shambhalice nu vor instaura Noua Ordine Mondială”. Semnatarul este un anume dr. (pacient?) **Cristian Negureanu**, autor şi al unei broşurele - „Civilizaţiile extraterestre şi a treia conflagraţie mondială”. Ca formă de ţicneală extraterestră articolul înneguratului pare floare la urech pe lângă alte texte publicate în "Romania Mare". Îl menţionăm deoarece tipul acesta de dambla încadrează o galerie ce-i cuprinde şi pe **Ion Ţugui** cu ai săi „Şapte ani apocaliptici” şi pe **Bivolaru**, cu meteoritul lui cu tot, şi pe **Mudava**, cu fioroasele sale „profeţii” dar şi mulţi alţi descântători, vraci, teozofi, de fapt excroci şi zurbagii cu ifose dintre care unii abia au scăpat de la balamuc sau de la puşcărie. Faptul că Ion Ţugui de exemplu este purtătorul de cuvânt al Ministerului Culturii nu ne mai miră deja, pe lângă câte blestămăţii s-au petrecut şi se petrec încă sub aripa onoratelor noastre guverne.

Caracteristica tuturor acestor şarlatani şi decerebraţi este perfecta unitate de conţinut şi stil a parascovenillor pe care le colportează. Shambale, tantre, ceacre, Azazeli şi Kaspirovi, fluide şi aure, entităţi şi zgaibaraci, toate ţi le pot ei revela pe loc, în metrou, pe plajă la nudişti, în veceu dar şi la TV, la radio sau în „România Mare”. Toată adunătura asta pestriţă şi din ce în ce mai obrăznicită în ultimul timp reprezintă una din armele de acţiune ale forţelor anticreştine, cu o agresivitate şi insistenţă specifică psihoticilor. Iar faptul că meşteşugul de tâmpenie cu care se ocupă este susţinut din direcţii mai mult sau mai puţin diferite, dovedeşte un interes ascuns şi nu prea bine mirositor.

Despre acestea, vom publica în numerele viitoare un material cuprinzător. Până atunci, şarlatani, bezmetici şi tălâmbi, kominternişti şi sodomişti, vă garantăm:

SUNTEM CU OCHII PE VOI!

MIHAIL MANOILESCU – ORIGINALITATEA CORPORATISMULUI ROMÂNESC

***Motto:** „Corporatismul românesc va fi o elaborare proprie, crescută din propriile noastre necesităţi naţionale, pe baza unor principii generale de valoare universală."(M.Manoilescu)*

„Fenomenul frontierei înseamnă, aşadar, prima întâlnire majoră dintre purtătorii (membrii) tipului de cultură mondială dominantă cu reprezentanţii unui tip de cultură, care, pentru prima dată, reuşeau să răstoarne axul culturii dominante, să instituie o nouă direcţie semnificativă la scară mondială."

(Ilie Bădescu)

În ultimul număr al revistei **Sociologie românească** profesorul Ilie Bădescu resuscită o idee ce-ar putea deveni acel reper atât de aşteptat în cercetarea zbuciumatei evoluţii a Răsăritului european: fenomenele de frontieră (*Fenomenul frontierei şi teoria agresiuni*, nr.2/1993). „Fenomenul frontierei exprimă totalitatea proceselor prin care se manifestă o expansiune istorică", se precizează la începutul studiului, şi este vizată prin acest tip de demers maniera în care, de-a lungul timpului, comunităţi locale (popoare) au replicat, confruntate fiind cu procese istorice (economice, politice, culturale) aflate în plină expansiune. Cercetarea fenomenelor frontierei, deci a tipului de reacţie, dă seama prin urmare nu doar de **specificul etnic** al comunităţilor, ci mai ales de „capacitatea de a rămâne ele însele în relaţie cu Celălalt", într-un cuvânt despre „alteritatea lor". Viziunea simplistă şi simplificatoare – în genul teoriilor sincronizării – a unor zone periferice (răsăritene) livrate întru totul stăpânirii exteriorist–manipulatorii ale zonelor centrale, trebuie părăsită.

Expansiunea frontierei europene occidentale este vizibilă în zona central–răsăriteană în special în „teoriile modernizării". Două situaţii de răsturnare a axului metropolitan, indicatoare certe al ripostei româneşti la procesele gnoseologice ale frontierei, alege profesorul Ilie Bădescu. Primul, cel ilustrat de Mihai Eminescu prin a cărui paradigmă – **a selecţiei sociale negative** – se năruie spectaculos teoria darwinistă a selecţiei sociale a celui mai bun, o bună bucată de vreme dominantă în explicaţia proceselor coloniale, iar al doilea, având-l ca protagonist pe M. Manoilescu, cel prin care teoria liberului schimb, deci tezele economice clasice ale <schimbului egal> sunt prăbuşite (este remarcată deasemenea şi **reîntemeierea** pe care Mihai Eminescu o oferă teoriei ricardiene a salariului natural).

Am stabilit drept premise ale materialului nostru investigaţiile profesorului Ilie Bădescu pentru că ele sunt un bun prilej de a pătrunde în masiva operă a celui ce a fost nu doar inginer, profesor, om politic sau cel mai mare economist la românilor, dar şi un important teoretician al societăţilor răsăritene (stau drept mărturie atât viziunea sa sociologică cât şi numeroasele studii şi analize politico-economice dedicate acestei zone; exemplare din acest punct de vedere rămân conferinţa de la Berlin din 1936, *Autarhia spirituală* – în sens de specificitate (n.a.) –*şi economică a Europei Răsăritene* sau prelegerea de deschidere ţinută în 1942 la Politehnica din Bucureşti, *Europa sud-estică în marele spaţiu economic european*). Un bun prilej, chiar dacă ne-am fi propus să stăruim doar asupra contribuţiilor economice – excepţionale – ale gânditorului român. Despre ele însă lectorul interesat găseşte mult mai lesne informaţiile necesare fie apelând la principala sa lucrare, faimoasa *Forţele naţionale productive şi comerţul exterior – teoria protecţionismului şi a schimbului internaţional* (apărută în limba română în 1986 – **singura** „valabilă" după '44), fie mergând la comentatorii– câţi au fost! – ai operei economistului român. Noi mai spunem numai atât, că tezele sale economice dobândesc astăzi surprinzătoare valenţe, abordate din perspectiva **teoriilor mondialiste** lansate de Immanuel Wallerstein şi prestigioasa sa şcoală (şi ne gândim în primul rând la coeficienţii economici recomandaţi de economistul român, ce-şi propunea o decodificare mai subtilă a zonei periferiei; chiar şi starea societăţii româneşti de astăzi s-ar desluşi poate mai lesne prin apelul la conceptele şi indicii manoilescieni).

Dar nu despre asemenea contribuţii va fi vorba aici. Iar apelul la studiul profesorului Ilie Bădescu se justifică pentru că tot despre o ripostă la „înaintarea frontierelor" vom argumenta în continuare. Un fenomen de expansiune pentru că, în etapa în care a evoluat sociologul român, teoriile plasate la baza doctrinelor fasciste sau naziste – teoria spaţiului vital, teoria statului totalitar, teoria corporatistă ş.a. – se găseau, ca să utilizăm şi noi acelaşi limbaj, într-un proces de înaintare şi acaparare de noi fronturi ideologice. Şi aşa cum Nicolae Iorga venea de la înălţimea copleşitoarei sale personalităţi să demistifice şi să demonstreze caducitatea teoriilor naziste ale spaţiului vital opunîdu-le admirabila teorie a **vitalităţii**, aşa şi Mihail Manoilescu avea să lucreze cu teoria corporatistă, însă un corporatism revizuit, căruia îi conferă în analizele sale cu totul alte semnificaţii. Căci dacă Mihail Manoilescu a fost, indiscutabil, un om de dreapta, **imitator** al fascismului sau al nazismului nu a fost niciodată. Concepţiile sale vin să acrediteze această afirmaţie. (Avertizăm iar – pentru a câta oară?! – că cei care eludează în continuare datele reale ale perioadei interbelice, nevoind să accepte că au existat atunci **mai multe regimuri** de dreapta şi nu unul singur, cu o unică înfăţişare, falsifică într-un mod grosolan întreg contextul politic european. Analizele gânditorului român sunt exemplare şi pentru clarificarea acestei chestiuni.)

Ca o posibilă concluzie: unui front teoretic în ascensiune – ideea corporatistă – românul Mihail Manoilescu îi răspunde energic, de pe poziţii clar conturate, **specifice** . Căci **teoria corporatismului pur**, prin care înţelege să riposteze, îşi avea rădăcinile adânc împlântate nu doar în realităţile societăţii româneşti, ci şi în mentalităţile sau concepţiile demult cristalizate în cultura română: axul pe care îl închide Mihail Manoilescu începe de la Neagoe Basarab şi trece prin Mihai Eminescu.

CORPORATISMUL PUR – O DOCTRINĂ DISTINCTĂ

În 1922, printre primele scrieri ale lui Mihail Manoilescu, apărea broşura *Ţărănism şi democraţie*. Lucrarea, cu scop polemic, uneori căpătând accente critice drastice, este o despărţire radicală de tendinţele – specifice într-o etapă doctrinarilor ţărănismului – de a opera delimitări inter–clasiale, fisurând astfel serios unitatea societăţii româneşti. Lupta de clasă, ce poate să se ivească din preocuparea obsesivă a fiecărei categorii de a se individualiza, trebuie părăsită – scria tânărul teoretician român – iar în locul ei „vom pune realitatea raporturilor sociale, interdependenţa factorilor productivi şi solidarismul efectiv, care rezultă din diviziunea muncii şi din caracterul corporativ al societăţii." Şi singura cale acceptabilă este identificată explicit: „Democraţia evolutivă şi reală – nu proclamarea ipocrită a egalităţii formale a oamenilor legaţi între ei prin raporturi de la stăpân la slugă! – trebuie să fie astăzi credinţa şi idealul nostru". Aceleaşi poziţii le susţine cu prilejul unor prelegeri în cadrul Institutului Social Român, *Neoliberalismul* (1923) sau în culegerea de studii *Politica producţiei naţionale,* din acelaşi an, admirabilă mostră de patriotism, susţinut viguros de un subtil aparat economic. Şi aici accentul cade pe „echilibrul dintre forţele sociale", iar ideea trebuie obligatoriu reţinută, pentru că acest aspect este cel îngroşat şi preluat în concepţiile sale reevaluate de mai târziu.(Pentru aceeaşi problematică semnificativă este şi conferinţa ţinută la Societe de Geographie din Paris, 1992: *L' equilibre economique europeen*). Prelegerea din 1931, cu un titlu profetic, *Era nouă,* o semnalăm pentru că în viziunea sa, „era nouă" era anunţată şi de noua concepţie despre stat propusă de el.

*

Anul 1932 este hotărîtor în evoluţia gânditorului. Vrând să fundeze edificiul doctrinei sale, întemeiază revista care va deveni, vreme de 11ani, tribuna corporatismului în România: **Lumea nouă**. O tribună redutabilă la care s-au perindat condeie strălucite: Mihail Manoilescu, Mircea Vulcănescu, Mihai Polihroniade, Sextil Puşcariu, Ovid Densuşianu, Nicolae Petrescu ş.a. Liniile ei esenţiale sunt trasate încă din primul număr de directorul ei: promovarea unor idei (idealuri) noi, în principal cea corporatistă – „Criza nu bântuie cumplită numai în fenomenele producţiei şi ale circulaţiei; ea este mai ales adâncă şi pustiitoare în câmpul ideilor" (*Anticipare*) – urmărirea fermă, indiscutabilă, a liniei creştine tradiţionale (element ce va particulariza decisiv concepţia sa, prin transferul accentului asupra **individului**) – „Este totuşi un punct pe care am voi să-l subliniem chiar din acest număr. E convingerea noastră adâncă că nici o prefacere nobilă nu se poate face în viaţa omenirii în afară de creştinism, iar pentru noi românii, în afară de creştinismul nostru ortodox" (*Creştinismul şi reforma socială)* – dar mai ales apelul sistematic la colaborarea şi unitatea europeană: „Patriotismul cel mai cald cules de la izvorul curat al puterilor noastre sufleteşti ca naţiune, trebuie să ne poruncească astăzi să sfârşim în forul nostru interior, orice urmă de rezistenţă împotriva ideii de cooperare paşnică, prin metode noi şi îndrăzneţe" (*Colaborarea naţiunilor*). Pledoariile pentru unitatea europeană, frecventa participare la conferinţe şi congrese pan-europene din partea unui om, incontestabil, de dreapta, frapează şi sunt astăzi dificil de acceptat. Printr-un necontenit tir ideologic, uneori subtil, alteori grosolan sau rudimentar, ideea ce s-a încercat a fi astăzi acreditată este inapetenţa funciară a valorilor naţionale cu ceea ce se denumeşte – printr-o sintagmă vidată prin astfel de procedee de orice conţinut – valori europene. Incompatibilitatea naţional-european a devenit azi primitivul (dar eficacele!) slogan al mediocrităţilor ce-şi află astfel, în sfârşit, mântuirea utopică într-o Europă a nimănui. Că această despicare este artificială, că dimpotrivă, valorile naţionale sunt întemeitoare şi constitutive pentru ceea ce ar trebui să desemnăm drept valori europene stau mărturie (şi) evoluţiile atâtor străluciţi intelectuali români din perioada interbelică. Mihail Manoilescu este unul dintre ei.

De aici înainte, cu fiecare prilej cu care îşi face cunoscute opiniile – în fiecare număr al revistei cel mai întins spaţiu este alocat problematicii corporatismului – nu uită să prevină asupra **originalităţii** opţiunilor sale. Frapează astăzi puţinătatea opticii legiutorilor şi economiştilor români, care, dintr-o mediocră pudoare, au „uitat" total de vasta operă a lui Mihail Manoilescu. Şi poate nu e inutil să spunem că analişti străini, mult mai relaxaţi în faţa lucrărilor sale au subliniat în nenumărate rânduri că teoria corporatistă a gânditorului român este net distinctă de teoriile fasciste sau naziste (amintim doar studiile lui Philippe C. Schmitter, *Still the Century of Corporatism?* , 1974, sau Daniel Chirot, *Corporatism, Socialism and Development in Romania* , 1978. A se vedea în acest sens şi studiul introductiv al prof. dr. Mihai Tudosia la lucrarea *Forţele naţionale productive şi comerţul exterior*). Apelul la texte este edificator. Astfel, articolul *În zodia organizării* (**Lumea nouă**, nr.7/1933) pleda pentru un stat organizat, dar nu o imitaţie a celor occidentale, acuzate de rigiditate, militarism şi accent excesiv pe organizarea economică: „ O societate ideală – scria Manoilescu – ar fi aceea în care nu ar dispărea nervul acţiunii, care este **interesul individual** (subl. ns.) şi în care s-ar realiza totuşi coordonarea disciplinată a tuturor acţiunilor economice şi sociale". În acelaşi an, 1933, reconfirmând opţiunile din expozeul *Les antagonismes materielles et l'unité spirituelle de l'Europe,* susţinut la Roma în 1932, prezintă la Cercul Analelor Române prelegerea cu un titlu atât de semnificativ – *Unitatea spirituală a Europei* – şi în care susţinea categoric: „Fascismul şi bolşevismul au făcut amândouă prea mult pentru a distruge unitatea spirituală a Europei şi prea puţin pentru a constitui în locul ei o unitate spirituală nouă".

1934 este anul primului discurs articulat şi cvasicomplet asupra concepţiilor sale; este vorba de trei conferinţe unificate sub titlul *Filosofia şi doctrina corporatistă*.Încă în prima conferinţă stabileşte răspicat: „Trebuie dar să încep prin câteva negaţiuni. Să încep a nega credinţa unora, că sistemul şi concepţia corporatistă ar fi un sistem şi o concepţie exclusiv economică. Să neg că sistemul corporatist s-ar putea confunda – oricare ar fi afinităţile sale spirituale - cu sistemul fascist şi – în partea pozitivă şi afirmativă – să stărui înaintea Dv. asupra faptului că concepţia corporatistă este o concepţie integrală asupra societăţii omeneşti, asupra naţiunii şi asupra ţelurilor sale". Şi încă: „Orice doctrină are la bază un postulat filosofic (...). Corporatismul nu se reprezintă altceva decât concretizarea ideii de naţionalism în diferitele câmpuri ale activităţii naţionale". Denunţând pe parcursul consistentelor prelegeri intruziunea inhibantă a autorităţii politice în viaţa socială, ipostază specifică regimului fascist, îşi delimita riguros tezele proprii: „Noi, doctrinarii **corporatismului pur**, susţinem că se poate imagina un sistem corporatist în care să nu fie nevoie numai decât de un partid purtător al ideii de Stat, aşa cum este Partidul fascist". Şi mai departe: „Corporatismul nostru este un corporatism integral, spre deosebire de corporatismul fascist care este un corporatism parţial (economic). Şi în acelaşi timp, corporatismul nostru este **pur** , întrucât înţelegem toată puterea statului pe corporaţii şi **numai** pe corporaţii, pe când fascismul **subordonează** în fiecare moment corporatismul unei autorităţi superioare politic, care este Partidul fascist".

Vede lumina tiparului în acelaşi an, într-o a doua ediţie (revăzută şi adăugită), „Programul de reformă al Statului Român", formulat de Mihail Manoilescu şi adoptat de «Liga Naţională corporatistă», sub titulatura de *România – Stat Naţional corporativ* (prima ediţie a avut un tiraj de 30.000 de exemplare!). Acelaşi crez stă şi la baza programului: „Corporatismul românesc va fi o elaboraţie proprie, crescută din propriile noastre necesităţi naţionale, pe baza unor principii generale de valoare universală."

La prestigioasa editură Felix Alcan apare, în acelaşi an, lucrarea ce sistematizează demersurile sale pe acest tărâm: *Le siècle du corporatism* . Nu stăruim asupra ei. E suficient să amintim că vechile probleme sunt reluate şi dezbătute scrupulos aproape în tot cuprinsul cărţii, exceptând prima parte a ei consacrată unei sumare incursiuni istorice ce ţintea să surprindă „transformările structurii economiei mondiale" şi „imperativele secolului XX". Întreaga evoluţie a evenimentelor conducând, spune doctrinarul român, către validarea teoriilor sale. (Cartea are un mare ecou. Alături de prestigioşi oameni de ştiinţă europeni, chiar şi Salazar, şeful statului portughez, îi transmite personal felicitări.)

Anul 1937 dă la iveală o nouă lucrare esenţială: *Le parti unique*. Precizarea pe care o face autorul este probatorie pentru intenţiile sale: „...pentru nenorocirile oamenilor, trebuie să acuzăm întâi pe oameni; pentru nenorocirile popoarelor, trebuie să acuzăm întâi instituţiile". Deşi contextul european era evident altul, mefienţa faţă de „modelele obsedante ale fascismului şi ale naţional-socialismului" transpare şi aici. Însă ce trebuie obligatoriu decupat din această lucrare este tabloul din partea a doua a ei, intitulat *Marile partide unice contemporane*, în care **specificitatea** formelor de organizare contemporane e decriptată cu subtilitate şi precizie. Particularităţile definitorii ale fiecărui regim în parte sunt cele pe care marşează în demersul său. Ilustrăm aici doar schimbarea decisivă de profil – semnalată de sociologul român – pe care o suferă ideea corporatistă în Portugalia creştină: „Ceea ce face diferenţa dintre regimul lui Salazar, pe de o parte, şi acelea ale lui Mussolini şi Hitler, pe de altă parte, este că pentru Salazar individul are încă drepturi individuale. Individul nu este, după el, o simplă materie primă pentru realizarea marilor gânduri politice. Respectul omului este, la Salazar, de origine creştină." Aceeaşi preocupare îl animă pe Mihail Manoilescu şi în conferinţele *Portugalia lui Salazar* (1936) sau *Le genie latin dans le nouveau regime portugais* (1940). (Opinii perfect concordante cu cele ale lui Mircea Eliade, care, în celebra sa carte din 1942, *Salazar şi revoluţia în Portugalia* – categoric cea mai pertinentă analiză a perioadei salazariene – se întreba: „Cum s-a putut ajunge la o formă creştină a totalitarismului, în care Statul nu confiscă viaţa celor care-l alcătuiesc, şi persoana umană (persoana – nu individul) îşi păstrează toate drepturile sale fireşti?")

Se mai cuvine să menţionăm apoi, fie şi în treacăt, scurta polemică pe care a întreţinut-o cu Nichifor Crainic pe marginea „Statului etnocratic" schiţat de acesta din urmă în lucrarea sa *Ortodoxie şi etnocraţie*. În cele două articole *Corporatism autohton şi naţionalist* şi *Pe marginea <Statului etnocratic>* (**Lumea nouă**, nr. 3-4 şi nr. 5-6, 1938), M. Manoilescu vehiculează aceleaşi idei, delimitându-se ferm de anumite opinii ale preopinentului său.

Pentru demonstraţia ce-o schiţăm aici, ne-a mai rămas de trecut în revistă un important reper: lucrarea *Rosturile şi destinele burgheziei* (1942). O lucrare avertisment, o carte profetică. Burghezia română va trebui să fie naţională, avertiza M. Manoilescu, nu doar dintr-o opţiune patriotică, ci pentru ca să rămână, **să existe ca burghezie.** Numai conectată la fluxul economic naţional, şi doar **astfel** la cel internaţional, are şansa competitivităţii: „odată cu industrializarea începe împăcarea burgheziei cu ţara". **Burghezia română va fi naţionalistă (naţională) sau nu va fi deloc**, este proorocirea economistului român. Pariul rămâne încă în vigoare...

Intenţiile expunerii noastre ne îndreaptă însă în altă direcţie. Consecvent cu sine, urmând aceleaşi ţeluri de-a lungul a mai bine de zece ani de activitate politică, culturală, ştiinţifică sau publicistică, rămâne şi acum, în ultima lucrare, încrezător în diagnosticele şi procedeele sale. Atitudine analogă celei din 1941 când, după năprasnicele încercări la care fusese supusă naţiunea română, nota: „Dacă partidismul era înlocuit la noi în 1938, nu prin dictatura unui espropriat sângeros, ci prin regimul calm şi cuminte al unui corporatism naţional, ar fi putut să se evite la vreme dezastrul instituţiilor noastre interne" (**Lumea nouă**, nr. 1-2, 1941). Între cele trei tipuri de state clasificate în lucrare după natura corporatismului pe care-l promovează, şi anume: 1) state în care parlamentul corporatist nu constituie o sursă de putere legislativă supremă (corporatismul subordonat); 2) corporaţiile şi parlamentul corespunzător reprezintă una dintre sursele puterii legislative supreme (corporatismul mixt); 3) corporaţiile şi parlamentul corporatist constituie singura sursă a puterii legislative supreme (corporatism pur) – optează pentru ultima formulă, în pofida succeselor repurtate de adeptele primelor două tipuri. Corporatismul pur era considerat singura variantă compatibilă cu realităţile economice, politice şi culturale ale statului român, obligat să supravieţuiască într-o Europă atât de contorsionată (vezi şi conferinţa cu un titlu sugestiv *Actualitatea corporatismului*, datând din 1942...).

*

Incursiunea noastră se poate opri aici. N-am intenţionat să facem, după cum am prevenit, o descriere a doctrinei sale, ci mai degrabă să punem primul pas spre redescoperirea unui excepţional gânditor român.

Şi dacă vom fi reuşit, nu atât a dezvălui sau a lăsa să se întrevadă suficient din masiva lucrare de sociolog şi teoretician a celui ce a fost Mihail Manoilescu, cât mai ales a degaja calea spre o producţie impresionantă, de o imprescriptibilă însemnătate, ţelul acestui articol va fi atins.

Dan DUNGACIU

NAȚIONALISM ȘI NAȚIONALITATE...

Publicăm sub acest titlu fragmente ce fac parte dintr-un articol publicat sub semnătura lui Viktor Orendi – Hommenau în „Kronstader Zeitung". Redactorul responsabil cu publicarea acestuia, dr. Franz Liess, a fost condamnat la șase luni de închisoare de către autoritățile maghiare.

Toate acestea se petreceau cu mult timp în urmă, pe vremea când existau „autorități maghiare" în România. Ne-am gândit să publicăm și noi unele părți interesante ale acestui articol, de actualitate, răspunzând unor ultra-naționaliști maghiari din România, care în ultima vreme au devenit agasanți prin exagerata lor preocupare față de cuvântul „național" din conținutul conceptului: Stat Național Unitar... Român.

Și aceasta în condițiile în care, după cum vom vedea în continuare, domniile lor nu prea ar avea cu ce valori „naționale" – să se laude, deoarece mulți dintre aceia pe care manualele maghiare îi încadrează drept valori ale maghiarismului nu au fost unguri. Firește, pentru un neam ce vreme de jumătate de mileniu nu a avut nici o victorie aceste obsesii sunt explicabile. Mai ales când ultima sa victorie a aparținut, acum cinci secole, unui general român....

(...) „Dăm mai jos o mică selecție din rândul acestor oameni care n-au venit, în nici un caz, cu Tuhutun și cu Arpad în țară, dar au servit maghiarilor sau au fost siliți să-i servească:

Ioan Huniade, general maghiar (român), **Nicolae Olahul**, celebrul prelat (român), **Matei Corvinul**, rege al Ungariei (român), **Francisc Deak** supranumit „Înțeleptul națiunii", cu numele său de origine Pescariu (român), **Artur Görgei**, celebrul general maghiar (german), **Petőfi Sandor**, în realitate Petrovici (sârb), **Kossuth Layjos** (slovac) **Munkaczi Mihaly**, de fapt Lieb (german), **Irany Daniel** (Halbschuh, german), contele **Albert Apponyi**, cel care la Vârșeț întorsese spatele primarului pentru că îl salutase în limba germană și care arăta pe germanii din Banat ca „mestecători de otrăvuri", era la origine Pech von Oppenhein (german), **Kaspar Heltai**, traducătorul în maghiară a Bibliei lui Luther, (sas din Ardael din Cisnădie), **Josif Bem** general maghiar (polonez), **George Klapka** general maghiar (croat), pictorul **Arpad Fessty** de fapt Rehrenbeck (german), **Imre Madah** celebrul autor al „Tragediei omului" (slovac), **Herczeg Ferenc** celebrul scriitor și membru al Casei Magnaților era de fapt Herzog șvab din Vârșeț, Frații **Rakoczi**, editori de ziar șovin la origine erau Kremer (germani), familiile maghiare **Mike, Kendefi Barscai, Josika, Kinizsi, Burian, Banffy** etc. erau toate de origine română, **Franz Molnar** dramaturg (evreu), **Biro Bela** scriitor (evreu), **Moritzz Balagi** autorul marelui Dicționar maghiar, de fapt Block (evreu), **Ludvic Doczy** de fapt Dux, poet maghiar (evreu), **Wilhelm Fraknoi** la origine Fränkel, episcop maghiar (evreu), **Mauriciu Jokai** romancier harnic, era la origine Guttmann (evreu), pictorii **Laszlo, Komarami, Katona** și **Ivanyi** de fapt Laubm Katz, **Kleinberger și Grünwald** (evrei), Franz **Rakoczi** șeful curuților (croat) **Armin Vambery** (Barmeberger) celebrul orientalist (evreu), **Erekel Ferencz** compozitorul imnului maghiar (german), **Ludwig Thaloczy**, istoric maghiar (Thalmayer, german), **Eugen Hubay** celebrul violonist de fapt Huber (șvab din Banat) **Koloman Mikszath** romancier maghiar (slovac), **Julius Reviczky**, poet (slovac), **Franzz Toldy** istoric literar celebru, la origine Schedel, (german), **Koloman Szell**, prim-ministru maghiar (Windauer, german) **Hunfalvy Janos** celebrul etnograf (Hundsdörfer, sas), celebrul jurist **Karl Csemegi** (Nascherl, german), **Jaszai Mari**, tragediană (Krippl, germană) etc. etc.

Întemeietorul bisericii uniatriene maghiare **Davidis** era la origine un sas din Ardeal născut la Bistrița. Apoi frații publiciști **Gajdri** erau la origine Bettelhein, compozitorul **Albert Hetenyi** era de fapt Heidelberg, omul politic și ministrul de stat baronul **Sterenyi**, era fiul unui rabin din comitatul Sodomia pe nume Stern, poetul liric **Josef Kiss** era secretarul comunității de evrei din Timișoara, evreu era și **Kle** redactorul șef al marelui ziar „Pester Lloyd", **Josef Veczi** odinioară Weiss, scriitorul și deputatul **Ignaz Helfi** de fapt Heller, celebrul violonist **Eduard Remenyi** la origine Hoffmann, scriitorul **Bekefi** de fapt Friedermann, reputatul om politic și mai târziu ministru **Geisa Polonyi** în realitate Pollatschek.

Secularul proces de asimilare prin contopire care a avut loc încă de pe vremea lui Ștefan cel Mare și Sfânt și se află încă la ordinea zilei. Tot ce au avut mai bun naționalitățile cotropite și aflate între granițele roș–alb–verzi, scriitori savanți artiști, a fost folosit de unguri în beneficiu propriu, laurii acestora atribuindu-se maghiarilor.

Precum de pildă istoricul **Ignaz Fessler**, celebrul medic care a descoperit cauzele febrei puerperale **Ignaz Semmelweis**, botanistul **Paul Kitaibel**, cel mai de seamă lingvist maghiar **Josef Bundenz** cei doi cunoscuți pictori **Karl Brocky** și **Heinrich Angeli**, sculptorul **Viktor Tilgner**, anatomul **Josef Hyrtl**, celebri compozitori **Josef Haydn** și **Johan Nepomuk** Hummel, compozitorul originar din Ardeal **Josef Weigl**, cunoscutul ornitolog **Otto Hermann**, lingvistul originar din Lugoj **Anton Horger**, juristul de mare reputație **Paul Hoffmann**, gravorul **Friedrich Oser** și nu în cele din urmă și **Franz Liszt** a cărui germanitate a fost deja de peste o sută de ori clar dovedită și nemuritorul poet al Banatului **Nikolaus Lenau** care nu știa nici un singur cuvânt ungurește, dar pe care ungurii continuă cu plăcere să și-l atribuie. Când la 1902, cu prilejul centenarului nașterii poetului, șvabii din Banat au intenționat să-i ridice un monument în Ceatad, marele ziar din Budapesta „Budapest Hirlap" s-a răstit la ei acuzându-i de adevărată trădare de patrie pentru cazul când ar îndrăzni să scrie pe monument un text în limba germană.

De origine germană sau în orice caz străină erau și scriitorul **Koronghy**, fiul celebrului savant **Lippich**, frații **Kolozsvary Martin** și **Georg**, celebrii sculptori din secolul 14-lea, care la origine erau Cheral, scriitorul **Tömörkenyi**, la origine Steingassner, precum și cunoscutul istoric literar **Toldy** (Schedel) ai cărui părinți nu știau nici un cuvânt maghiar.

Nici **Francisc Rakoczy**, despre care am mai vorbit nu era maghiar. Familia sa provenea din Boemia din comitatul Semplin unde e citată în secolul al 13-lea ca **Csepan**, în secolul 14-lea devenind Rakolch. Familiile **Zrinyi, Frangespann, Rakovsky, Keglevich** și **Kinsky** erau croate, slovace și cehe. Până și **Emmerich Madach**, celebrul autor al „Tragediei omului", scriitorul **Koloman Mikszath** și poetul **Juliu Reviczky**, ca și **Franz Lehar**, marele compozitor de operete erau de origine slovacă. Deoarece **Juliu Reviczky**, acest mare poet maghiar mai scria în orele lui de relaxare și poezii în limba germană, i s-a refuzat intrarea la Academia Maghiară de Științe. Semnificativ acest fapt pentru ura împotriva a tot ce nu este maghiar.

Ca încheiere ar mai trebui reținut că mama mult amintitului compozitor **Bela Bartok** era germană, iar soția sa româncă pe numele ei **Petroviciu**, că statisticianul **Karl Keleti** și fratele său pictor cunoscut, aveau numele **Klette** și că episcopul maghiar **Sulyok** se numea la origine Stockinger. Deznaționalizarea a fost în Ungaria de totdeauna un atu, iar minoritățile primeau, la intrarea lor în școli proprii aflate în mâinile statului, chiar fără învoirea lor, nume unguești oricât ar fi protestat împotriva acestei ingerințe administrative. La aceste încălcări ale dreptului au fost supuși mai cu seamă românii înaintea și în timpul primului război mondial, unei părți dintre ei asigurânduli-se doar închisorile. Când la timpul lor numeroși intelectuali conducători ai vieții culturale și politice românești au decis să prezinte împăratului **Francisc Josif** în Viena plângerile lor în forma unui Memorand, avocatul **Dr. Ioan Rațiu**, preotul **Vasile Lucaci**, **Gheorghe Pop** de Băsești și mulți alții au fost stigmatizați ca trădători și aruncați în temnițe".

Notă: *Viktor Orendi – Hommenau, autorul acestui articol a fost candidat la deputăție pentru germanii din Banat, în perioada stăpânirii Austro–ungare.*

Traducere de

Dan VULCAN

„Valori" europene: HOMOSEXUALITATEA

În cadrul programului New Age de dărâmare a tabuurilor și relativizare a principiilor, integrarea socială a homosexualilor a devenit o treaptă importantă în prefacerea lumii pe cale culturală și politică. Moralitatea societății românești e asaltată azi pe două planuri. Din punctul de vedere al politicii externe, legalizarea homosexualității (actualmente interzisă prin articolul 200, alineatele I, 2 din Codul Penal) este o condiție cerută statului român de către principalele organizații politice și economice europene în vederea acceptării României ca membru cu drepturi egale.

Pe de altă parte, presa, televiziunea, foruri și fundații „intelectuale" ne bombardează asiduu cu subiecte de meditație pe această temă, doar – doar ne vom da pe brazdă. E imposibil să nu fii frapat de preocuparea subită, dar insistentă cu care televiziunea prezintă de la un timp știri și filme cu tematică homosexuală, cu care „o anumită parte a presei" și a pseudoculturii ridică problema drepturilor homosexualilor. După cum am promis, lansăm o serie de articole care tratează această problemă cu grave consecințe morale asupra societății.

Homo europaeus

Motto : „Zis-a deci Domnul : «Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu »".
(Facerea, I8.2O.)

Prezentat ca o opțiune pentru cei ce vor „altceva", care caută lucruri noi în viață, plictisiți de lumea veche și obosită, modul de viață homosexual e un pericol atât în sine, cât și prin consecințele sale imediate. Faptul că această aberație reușește să existe se explică și prin necunoaștere sau nepăsare. Realitățile cumplite ale acestei tare nu sunt relevate naivilor înainte de a fi atrași în blestemul sodomiei.

Dacă atunci când militează pentru „deschidere" (glasnost) și acordarea unei șanse homosexualității, Gabriel Andreescu si Smaranda Enache ar furniza publicului niște date statistice în legatură cu subiectul care îi preocupă, ar fi huiduiți instantaneu de orice om normal. Ca să nu refuzăm oamenilor normali accesul egal la o tardivă huiduire, prezentăm noi datele omise.

Pentru început să aflăm ce înseamnă să fii homosexual. Capitolul „Platforma homosexualilor" din lucrarea *„SIDA - o epidemie care ar putea fi evitată"* a doctorului Stanley Montieth oferă mai multe valențe definiției.

85 % din homosexuali practică felația (adică sexul oral). 93% practică sodomia - sexul anal sau rectal. Întrucât rectul nu a fost conceput pentru contact sexual, atunci când acesta are loc, se rupe mucoasa rectală și se extind sfincterele, crescând astfel incidenta bolilor. Ruperea mucoasei înseamnă hemoragie și vascularizare deschisă, deci risc total de SIDA.

Marea majoritate a homosexualilor practică o serie întreagă de perversiuni suplimentare, cărora le dăm doar numele, descrierea fiind mult prea șocantă. Astfel, 92% practică ceea ce se numește „luarea marginilor", 47% „băgarea pumnului", 29% „dușurile aurii", 17% „scat" și o varietate a sa, „rostogolul în nămol".

Din punct de vedere social, acest mod de viață cultivă mai multă promiscuitate decât imoralitatea heterosexualilor. Homosexualii schimbă în medie între 20 si 106 parteneri diferiți pe an. Cel puțin 20% din homosexuali au practicat sodomia cu peste 1000 de indivizi. Raportul dintre numărul anual și total de parteneri e motivat de faptul că activitatea e oarecum efemeră, deoarece viața homosexualului e scurtă.

Din analiza recentă a 5000 de anunțuri mortuare din ziare s-a calculat că media de viață a homosexualilor este 41 de ani. A celor bolnavi de SIDA e de 39 de ani. Apropierea dintre cele două medii de vârstă denotă procentajul ridicat de homosexuali infectați cu SIDA . Din sondaje reiese că mai puțin de 3% din homosexuali trec de vârsta de 55 de ani. Numărul din iunie 1992 al revistei „Pediatria" anunța că 30% din homosexualii între 14 si 21 de ani au comis tentative de sinucidere.

Stigmatizată de pravila ortodoxă ca păcat strigător la cer, sodomia e pedepsită de Dumnezeu încă din cursul vieții pământești. Într-adevăr, acest pas reprezintă o implacabilă condamnare la moarte și din punct de vedere medical. În comparație cu heterosexualii (oameni cu viață sexuală normală), homosexualii comportă de 8 ori mai multe șanse de a lua hepatită, de 14 ori mai multe riscuri de a contracta sifilis si de 5000 de ori mai multe probabilități de a se îmbolnăvi de SIDA.

Pe lângă omisiunea de a prezenta aceste realități, apologeții homosexualității propagă mistificări în legatură cu reala lor reprezentare în societate (vezi „Suntem cu ochii pe voi" din numărul trecut). Printr-o absurdă inversare a sensurilor și conotațiilor valorice, homosexualitatea e asociată cu tot ce sună bine azi: libertate, înțelegere, democrație, toleranță și alte lucruri plăcute auzului. Prin opunere, atitudinile ferme de demascare a acestei orori sunt etichetate ca „fascism".

Pentru un popor creștin, cu o civilizație care nu a zămislit astfel de idei niciodată, homosexualitatea e o noțiune străină și improprie, adusă cu forța de cei care vor să conducă destinele politice internaționale. Situația din Statele Unite poate constitui o paralelă grăitoare: deși 61% din americani s-au exprimat împotriva tolerării homosexualității, conducătorii politici din Washington au neglijat voia maselor și au început să implementeze sodomia în societate.

Din perspectiva umanistă pe care ei înșiși o declară, corifeii GDS ar trebui să fie îngrijorați nu de intoleranța dreptei, cât de ignoranța care duce la moarte atâția tineri fără minte. D-le Andreescu, dacă sunteți atât de deschis dialogului (social sau nu), de ce nu informați corect oamenii, ca să știe ce marfă vindeți? La urma urmei, ce vină avem noi că singura intrare în Europa pe care o cunoașteți e ***prin dos*** ?

Sorin DRĂGAN

Anul II Nr. 11 (16)
octombrie 1993 ● MIŞCAREA

PELERIN LA SFÂNTUL MUNTE

CONVORBIRE CU PĂRINTELE PETRONIU TĂNASE, STAREŢ AL SCHITULUI ROMÂNESC PRODROMOUL

Continuăm publicarea în serial a materialului PELERIN LA SFÂNTUL MUNTE *al domnului Răzvan IONESCU.*

Structurat în cinci părţi, el cuprinde următoarele episoade:

1. Muntele Athos între tradiţie şi legendă.

2. Organizare administrativă şi viaţă monahală.

Mănăstiri importante.

3. Comori ale Sfântului Munte.

4. Românii la Athos de-a lungul veacurilor.

Schitul românesc Prodromoul.

5. Convorbire cu părintele Petroniu Tănase, stareţ al schitului Prodromoul.

Redacţia

Personalitate excepţională a Schitului Prodromoul, recunoscut de întregul Munte Athos ca un călugăr ales, părintele Petroniu Tănase s-a născut în comuna Fărcaşa – Neamţ, în anul 1930. După ce termină Seminarul Monahal de la Mânăstirea Cernica, urmează Facultatea de Teologie din Bucureşti, apoi devine stareţ al Mânăstirii Slatina. După zece ani de nevoinţă la Mânăstirea Sihăstria, în anul 1978 se retrage la Sf. Munte Athos, la Schitul Prodromoul. Din anul 1985 este egumen al acestui sfânt aşezământ românesc. La ceas de seară, când ceilalţi monahi se retrăseseră la odihnă, în ciuda vârstei, părintele Petroniu ne-a permis câteva ceasuri de iscodire curioasă şi nevrednică.

Răzvan Ionescu: *Părinte Petroniu, cum puteţi, stând aici departe de lume, să fiţi totuşi la curent cu necazurile sau bucuriile lumii ?*

Părintele Petroniu: Monahul are cu totul alte preocupări decât evenimentele din lume. Pe urmă el ştie că tot ceea ce se petrece în viaţa aceasta de pe pământ, se petrece cu îngăduinţa, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El este conducătorul Universului şi tot ceea ce se petrece este sub privirea şi îndrumarea Sa. „Tatăl meu lucrează şi eu lucrez", spune Sfânta Scriptură. Dumnezeu întreţine şi dezvoltă toată această lucrare din lume. Toate evenimentele plăcute sau neplăcute care se petrec sunt cu îngăduinţa sau cu voia lui Dumnezeu, cu un scop anume. Şi atunci, ştiind toate acestea, monahul se interesează mai puţin de mersul evenimentelor, el ştie însă că poate să intervină în mersul lor, poate să fie de folos prin rugăciune, prin permanenta sa relaţie cu Dumnezeu, rugându-se pentru pacea lumii, pentru bunul mers al vieţii sociale, pentru bunăstarea văzduhului şi a roadelor pământului. Adică tot ceea ce face monahul, dacă are o viaţă aleasă, poate fi de folos întregii lumi. Asta nu înseamnă că n-avem şi noi aici canalele noastre prin care să primim veşti despre mersul lucrurilor.

R.I.: *Să zicem că într-un fel sau altul lumea a scăpat acum de comunism – care n-a fost un sistem politic, ci un sistem satanic. Chiar de curând au fost date la iveală poeziile lui Marx, poezii satanice în care, de pildă, la un moment dat, într-un vers, se spune că: „visul meu este să ajung în iad cu toată omenirea după mine". Comunismul din punct de vedere ideologic urmărea egalizarea, aplatizarea personalităţii umane. Dar iată că omenirea, tocmai scăpată de diavolul roşu, pare a se îndrepta spre o altă surpare. Aţi auzit, părinte, despre acest tratat de la Maastricht, care este un fel de ecumenism economic, adică vizează o Europă fără graniţe, guvern unic, monedă unică. Asta înseamnă că tot ceea ce este legat de etnie, neam este dat deoparte. În clipa în care acuzi un astfel de proiect eşti acuzat de naţionalism. Care este opinia Sfinţiei Voastre ?*

P.P.: Aicea în Grecia, de exemplu, este o mişcare generală împotriva acestui lucru. Marea majoritate a grecilor văd în acest tratat tot o lucrare satanicească, care se foloseşte de anume categorii de oameni. Aici ei văd o lucrare nu a comunismului, ci a masoneriei, coroborată cu alte secte sau mişcări ce se află net pe line satanică, unde se vorbeşte fără ascunzişuri despre cultul Satanei. Ştiţi că în clipa aceasta în lume sunt temple închinate diavolului ? Am văzut fotografii prin reviste ale unor tineri care şi-au pus coarne pur şi simplu, mergând în acest fel pe stradă, crezând că sunt mai originali, că sunt ca Satana. Aici în Grecia există un fenomen foarte interesant care are tangenţă cu datele din Apocalipsa Sf. Ioan Teologul. Mulţi manifestă simpatie pentru numărul 666 care este numărul Satanei.

R.I.: *În ce constă această simpatie ?*

P.P.: Foarte simplu. Poţi întâlni oricând pe stradă persoane ce poartă imprimat pe tricou acest număr. Te duci la farmacie sau la magazin şi poţi găsi pe unele flacoane alăturarea celor trei de şase. Chiar unele decoraţiuni exterioare ale clădirilor sau ale vitrinelor conţin această alăturare de cifre.

R.I.: *Ce să însemne toate astea ?*

P.P.: Vedeţi, acum se fac aicea nişte buletine de identitate noi, aşa-zise buletine electronice. Toate datele personale sunt înscrise vizibil pe acest buletin care are un sistem de numerotare prin linii verticale (pe care-l vedem şi la preţurile de pe produse). Pe aceste buletine se pot înscrie astăzi prin mijloace electronice semne invizibile. Nu ştiu dacă aţi aflat că japonezii au reuşit ca pe un centimetru pătrat să imprime întreaga Scriptură, Noul şi Vechiul Testament.

R.I.: *Extraordinar !*

P.P.: Şi atunci iată că devine foarte simplu să înscrii pe buletinul acesta toate datele personale, numărul său şi acel sistem de numerotare prin linii. Ei bine, s-a descoperit că acest sistem de linii, decodat în cifre, devine 666. A fost un protest vehement al episcopilor, al întregii Biserici. Au apărut fotografii făcute cu infraroşu acestor buletine, unde apare de astă dată vizibil - căci cu ochiul liber nu se vedea - repetarea celor trei cifre.

R.I.: *Cine credeţi că se află în spatele acestor acţiuni, ce interese ?*

P.P.: Aceste buletine de identitate sunt dirijate de la Bruxelles. Acolo există centrul viitoarei Europe comune, unde se află şi un computer uriaş, care are înregistrate toate datele de identitate ale tuturor oamenilor din această parte a pământului. El poate înmagazina 4-5 miliarde de date. Buletinul numerotat trebuie să fie tot timpul la purtător. Pentru a evita situaţiile în care buletinul poate fi uitat, s-a ajuns la soluţia ca acest număr, să fie imprimat chiar pe fiinţa omenească. Fie să-l scrie pe mână cu ajutorul unor raze laser, invizibile (când omul introduce mâna la bancă ori la ghişee se poate decoda acest număr), dar fiindcă şi mâna poate să lipsească uneori datorită unei infirmităţi, s-a ajuns la concluzia că cel mai nimerit loc este pe frunte. Apocalipsa Sf. Ioan Teologul! Lumea, auzind, a intrat în panică ! 666 pe fruntea tuturor ! Până şi computerele acestea au nevoie de o cifră - cheia lor de funcţionare, repetată de trei ori. Ei bine, aceasta e 666 !

R.I.: *Deci sunteţi de acord cu noi, cei care spunem că acţiunea împotriva creştinismului - care a fost comunismul - n-a pierit odată cu acesta ?*

P.P.: Eh, ce să-i faci ! Acum multă lume exultă privind spre Occident ! Parisul– Oraşul Lumină ! Am citit de curând, într-o revistă din America, „Cuvântul Românesc", cum un român a fost întrebat de un occidental: „Ei, acum aţi scăpat de comunism ! Ce faceţi ? Încotro vă îndreptaţi?" La care românul ar fi răspuns: „Dar dvs. ce faceţi ? Încotro vă îndreptaţi ?" - „Păi cum ce facem ? Noi suntem în situaţia cea mai bună economic, financiar!" - Păi tocmai asta vă întrebam şi eu, a continuat românul, încotro vă mai îndreptaţi? Ei, aici e marea tragedie ! Noi am ştiut despre comunism că e un lucru rău, ne-a fost impus, l-am înghiţit, l-am suportat, dar am avut tot timpul convingerea că este un lucru rău şi nădejdea că într-o zi vom scăpa de el. Şi acum, scăpând, poate să vi se pară că sunteţi pe calea cea bună şi când colo, iată că vă aflaţi pe calea cea rea! Şi nu mai aveţi nici năzuinţa de-a scăpa, dimpotrivă, vreţi să antrenaţi şi pe alţii. Problema este cum putem să scăpăm de mentalitatea capitalistă care este atee ca şi comunismul? În fond, comunismul nu este progenitura popoarelor occidentale? Şi-atunci, ce facem azi, cum putem ieşi la liman? Comunismul venea cel puţin cu silnicia, cu teroarea şi ştiai că e un duşman care trebuie înfrânt. În capitalism, omul este urmărit de o anume bunăstare, de diverse interese şi perspective economice, ce-l fac să creadă că merge pe drumul bun. Aicea se poate aplica, în cele două aspecte, ale Europei răsăritene şi apusene, o învăţătură a Sf.Maxim Mărturisitorul.

R.I.: *Care anume?*

P.P.: Sf.Maxim spune că diavolul ispiteşte pe om pe două căi: pe calea plăcerii şi pe calea durerii. Pe Adam l-a ispitit pe calea plăcerii. De obicei el ispiteşte pe calea plăcerii pe omul mai puţin sporit duhovniceşte, pe cel sensibil la lucruri concrete. Aceştia sunt ispitiţi prin mâncare, băutură, pofte dintr-acestea trupeşti. Oamenii sporiţi duhovniceşte, care nu sunt sensibili la lucrurile acestea, sunt ispitiţi pe calea durerii, prin suferinţă. Iată deci că, dintr-o dată, avem în Europa două mari sectoare: sectorul ortodox, unde toate ţările au trecut prin încercarea, ispitirea cea mare a durerii (şi România, şi Rusia, şi Iugoslavia, ş.a.m.d.) şi Europa de vest în care omul a fost şi este ispitit pe calea plăcerii. Au ajuns la dezmăţ, sexualism, la ceea ce n-a fost de când e lumea asta mare! Acelaşi drac a fost şi dincolo şi dincoace!

R.I.: *Şi-atunci ce-ar trebui părinte? Omul fuge de durere şi dă de plăcere şi dă iar de necaz. Cum poate ieşi din acest cerc vicios?*

P.P.: Trebuie neapărat ieşit din acest cerc! Cum? Pe de-o parte, omul rezistând plăcerii, prin înfrânare, cumpătare şi, pe de altă parte primind suferinţa cu răbdare. Răbdarea creştinească este altceva decât răbdarea silnică. Răbdarea creştinească este un mijloc de curăţire, de purificare. Aici este iconomia lui Dumnezeu, Care întoarce toate lucrurile, chiar şi cele ale vrăjmaşului, tot spre binele omului. Chiar dacă necazurile se revarsă uneori peste noi, în funcţie de cum ştim să le suportăm ele devin din ispitire în răsplătire a omului. Occidentul nu oferă drumul bun, comunismul nici atât! A rămas calea cea adevărată a creştinului...

R.I.: *Dreapta credinţă!*

P.P.: Dreapta credinţă, cum spuneţi! Poate că din această pricină, André Malraux deopotrivă om politic şi om de cultură, a spus: „Secolul al XXI-lea ori va fi religios ori nu va fi deloc!"

R.I.: *Părinte Petroniu, trebuie să vă mărturisesc că cele câteva zile petrecute la Sf. Munte m-au făcut să percep şi unele lucruri mai puţin plăcute. De pildă, am întâlnit mânăstiri uriaşe, ca Sf. Panteleimon (rusească), Hilandar (sârbească) sau Zografou (bulgărească) lăsate aproape complet pustii, cu doar câţiva călugări, lipsiţi de ajutor economic. Chiar şi Schitul Prodomoul, cu toate că prin osârdia Sfinţiei Voastre a ieşit din paragină, este un schit lipsit de ajutor economic. Şi asta în timp ce la celelalte mânăstiri ale grecilor am întâlnit chiar rafinamente de mobilier, sau, de pildă, ieri, la Marea Lavra, iscodind nesupravegheat nişte încăperi, am descoperit că, deşi la vedere lumina electrică nu este folosită, acolo există centrală telefonică, computer, ba chiar calculatoare şi faxuri. Este limpede că aici este vorba de o luptă pentru supremaţie, grecii dorind să stăpânească tot. Cum poate fi atunci ortodoxia puternică, când în spate, până şi aici în Grădina Maicii Domnului, există această luptă pentru putere?*

P.P.: Eh, da! Grecii recunosc şi ei acest lucru. Au această mentalitate, că ei reprezintă elita ortodoxiei!

R.I.: *Ei sunt cei mai ortodocşi!*

P.P.: Da, aşa, cei mai ortodocşi! Citeam de curând într-o revistă grecească că există două neamuri în istoria omenirii care au fost alese de Dumnezeu: poporul evreu şi poporul grec. Ei sunt elita ortodoxiei, neatinsă de pervertiri de-a lungul veacurilor.

R.I.: *Bine, părinte, dar ortodoxia greacă nu s-a confruntat cu comunismul. Deşi ortodoxia românească a mai făcut compromisuri cu puterea, se poate totuşi constata că ea nu a ieşit atât de rău din comunism, cum au dorit să demonstreze unii la sfârşitul lui '89, urmărind cu siguranţă o destrămare a Bisericii naţionale. Şi, când spun asta, mă gândesc la Cehoslovacia, care în 1947 rămânea fără nici o mânăstire, sau la Bulgaria, care astăzi se confruntă cu o puternică criză de personal bisericesc. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar aleg peste noapte episcopi până şi din rândul diaconilor, de pildă.*

P.P.: Cu siguranţă că aveţi dreptate. Dar vedeţi, grecii suferă de un aşa-zis complex de superioritate. Ei vor ca să fie ca înainte de căderea Bizanţului. Au convingerea că, înainte de sfârşitul lumii, o să fie un mare război la Constantinopol, un masacru uriaş, ce va face ca sângele să ajungă la pieptul cailor. În toiul măcelului, va cobori un înger din cer ce va opri lupta şi va alege un nou împărat al Constantinopolului, bineînţeles grec, ce va fi înscăunat în Catedrala Sf. Sofia. Acolo or să se deschidă pereţii Catedralei (care la cucerirea Constantinopolului au închis înlăuntrul lor pe preoţi şi pe patriarh, ce săvârşeau Sfânta Liturghie şi Sfintele Vase) şi se va continua Sf. Liturghie din locul în care s-a întrerupt, iar apoi va fi înscăunat noul împărat al Bizanţului!

(va urma)

Răzvan IONESCU

Părintele Stareţ Petroniu şi învăţăcelul Răzvan Ionescu

Muntele Athos – Schitul românesc Prodromoul

ANTIROMÂNISM ACADEMIC

„Nu peste mult timp însă, se vor porni. Ajutați de presă pe care au ajuns stăpâni, ca mâine se vor instala și în literele noastre. Cu fantastica lor putere de muncă, se vor revărsa pretutindeni aici, ca o apă plină de bălării și de impurități exotice.“

(Octavian Goga - Jurnal politic, 1931)

Revistă de teorie socială și cultură democratică, editată de Clubul UNESCO „Societate și cultură“ și Institutul de Teorie Socială al ACADEMIEI ROMÂNE.

Așa ne este prezentată revista *Societate și cultură – Noua alternativă*. Că Academia Română este o instituție de mult ocupată (cucerită) o știam. Iar publicația nu reușește altceva decât să o confirme la modul cel mai banditesc cu putință. În frunte cu redactorul șef, profesorul de marxism Radu Florian – spaima studenților de filosofie din anii '60 – întreaga haită de simbriași comuniști, învățați o viață întreagă să lingă mâna stăpânilor lor de la Moscova (și nu numai) își continuă triumfali, de nimeni deranjați, pustiitorul lor marș. Cultura română trebuie să-i suporte și noi trebuie în continuare să le înghițim infamiile.

Azi, stăpânul – același! – le-a mai slobozit oleacă lanțul. Și s-au pornit nelegiuiții, cu întreg arsenalul lor tâlhăresc, cu ura în veci neostoită, asupra a tot ce înseamnă cultură și tradiție românească. Cu labele lor mizerabile lasă urme peste tot pe unde trec, cu suflul lor otrăvitor vor să nimicească tot ce ating. Și ating tot ce are mai sfânt cultura română...

Slugi ce au trăit o viață întreagă în genunchi, oameni de paie cu spinările flescăite de atâtea plecăciuni, strigoi cu chipurile și sufletele schimonosite neomenește, s-au repezit acum, schelălăind sălbatic, la Mircea Eliade. Textul reprodus de ignobila publicație, cu un titlu stupefiant: *„Metafizică și politică. Ontologia antisemită la Mircea Eliade“* (!!!) – este poate cel mai hidos atac (și au fost câteva!) declanșat împotriva celui mai reprezentativ intelectual al lumii în ultima jumătate de veac XX.

Până unde poate să meargă abjecția acestui material, combinație de ticăloșie, tâmpenie și ură patologică, vă lăsăm să judecați dvs.: „... Eliade, exprimându-se categoric în favoarea cultelor primitive (concepția sa foarte particulară), este evident împotriva evreilor“. Textele acestui stâlp de cultură universală (ne amintim că abia și-au isprăvit în numărul trecut perfidul atac împotriva altui corifeu al gândirii omenești: Martin Heidegger) sunt taxate având „grave implicații politice“, „în care cine alții decât evreii apar ca prototip al adversarului“. Școala kominternistă funcționează ireproșabil; și acum, după '89, la fel ca după '44, Mircea Eliade este taxat în presa „românească“, de aceeași ocultă sfidătoare, drept „reacționar“.

Mai departe este, de-a dreptul, frizat grotescul. Nici mai mult nici mai puțin: „Viața religioasă pe care și-a imaginat-o Eliade pentru al său *Homo religiosus* este în conformitate cu propriile sale opinii politice: misterioasă, violentă și elitistă.“ (!) și: „sacrul eliadesc în final, se situează în afara religiosului“. Iar concluzia: „Homo religiosus eliadesc, și trebuie să o spun din nou categoric, ignoră orice fel de problemă de conștiință, nu cunoaște nici o lege, nici un cod, nici un ideal moral.“

Asta scrie într-o revistă a ACADEMIEI ROMÂNE!!! Adăugați la acestea neverosimila afirmație: „Mai există o formă de banalizare a genocidului nazist, a-l pune în cumpănă cu cel comis de stalinism împotriva țăranilor ucrainieni și a altor grupuri umane în anii '30“ (!!!); minciuna ordinară de tipul: „În anii '20 și '30 n-a existat în țările Europei centrale primejdia unei revoluții bolșevice“ sau blasfemia: „Antonescu a dus nu numai o politică antinațională, ci și una criminală...“ toate sub semnătura lui Radu Florian, apoi desființarea Mareșalului Antonescu în articolul lui Damian Hurezeanu, – și veți avea o imagine – vai!, palidă – a lucrării scârnavilor kominterniști de la *Societate și cultură*. Patronată de Academia Română...

Pavel MUREȘANU

Posta redactiei

În primul rând dorim să mulțumim tuturor celor care au continuat să ne scrie, să ne caute, oferindu-ne sprijinul și căldura lor sufletească. Tuturor noilor simpatizanți le urăm și pe această cale bun venit în rândurile noastre. Tânăra Românie începe să se miște. Fără grabă, dar cu fermitate, noua generație se organizează. Tuturor celor care își mai închipuie că amenințările sau hărțuielile de orice fel ne mai pot speria sau intimida, le adresăm zâmbetul și iertarea noastră. Căci de judecat și pedepsit are Cine să o facă...

Viorel Mezei, Satu Mare: Iubite prietene, vrem să-ți spunem dintr-un început că de mult ne bucură faptul că și tinerii muncitori sătmăreni „sunt cu ochii pe noi!“. Suntem siguri că meriți să intri în Mișcare. Ca și tine, nici noi nu ne putem numi mai mult decât aspiranți la creștinismul cel adevărat, iar rostul nostru în aceste încercate vremuri este cât se poate de bine exprimat în frumosul citat pe care ni l-ai scris: *„Așa și voi când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: suntem slugi netrebnice pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.“* (Luca 17, 10). Cu toții suntem robii lui Dumnezeu și ce ne este dat este scris. Iar de ce le este frică tuturor ticăloșiților acestei lumi este tocmai **iubirea noastră**. Iubirea pentru Mântuitor și jertfa Lui sfântă. Și după cum spui și tu *„Tineretul nu poate fi oprit de la iubirea de țară, nici de la cunoașterea adevăratei istorii. În ciuda slabelor nădejdi, eu sper, și din acest depărtat colț de țară la renașterea neamului românesc“*. În privința nădejdilor, ca să ți le întărim nițel, te vom informa că numărul simpatizanților cu drept de vot, după ultimele sondaje de opinie, se ridică la 100.000. Așa că, Doamne ajută, frate, și așteptăm cu drag să ne scrii. Materialele solicitate le vei primi cât de curând.

Asist. Univ. Cristian Paiu, Cluj: Cu toate că volumul cerut este epuizat, vă vom trimite unul din rezerva Redacției. Așteptăm să ne mai scrieți.

Prof. Univ. Dr. Emil Balaure, Iași: Vă mulțumim foarte mult pentru scrisoarea și materialul trimise. Acesta din urmă se află în atenția Prim-redactorului. Puteți găsi revista noastră la un centru de difuzare a presei particular plasat în Piața Unirii, în cazul în care nu există în chioșcurile „Rodipet“. Cu considerație, vă urăm toate cele bune.

Mihai Belu, Craiova: Dragă Mihai, ne bucură foarte mult gândurile tale. Trebuie să-ți spunem că sunt mulți simpatizanți de vârsta ta, fapt pentru care speranțele noastre cresc pe zi ce trece. Sigur că te vom avea în vedere pentru acțiunile Mișcării. Ce trebuie să faci tu în primul rând este să studiezi. Să studiezi temeinic. Să afli, să cunoști și să stăpânești istoria și cultura neamului nostru. Să fii pregătit pentru profesiunea pe care o vei alege, oricare va fi aceasta. Să fii mereu conștient că **acum** a venit timpul să arătăm ce înseamnă **calitatea de a fi român.** Ai încredere în forțele tale! Scrie-ne, iar noi îți vom trimite cât se poate de curând materialele dorite.

Ilie Iulian, Galați: Dragă prietene, ne-a plăcut foarte mult scrisoarea ta (cu excepția unor mici contradicții, despre care sper că vom avea ocazia să corespondăm în continuare). Dacă n-ai nimic împotrivă, vom publica scrisoarea ta în următorul număr. Mult noroc!

Elena Roman, Făgăraș: Stimată Doamnă, vă mulțumim foarte mult pentru sugestia Dumneavoastră. Am fi publicat cu plăcere materialul respectiv dacă am fi dispus de spațiul necesar. Cât despre forma de abonament, rămâne să vă scriem. Multă sănătate.

Marian Ghionu, Brăila: Dragă Marian, articolul rămâne în atenția noastră. De asemenea, îți vom trimite prin poștă un mesaj însoțit de materialele promise. Ține-te tare!

The Heritage Foundation, S.U.A.: Am primit materialele trimise. Vă mulțumim și pe această cale.

Prof. Univ. Jean-Louis de la Martinian, Franța: Domnule de la Martinian, vă spunem sincer: singurul motiv pentru care vă răspundem este faptul că dezinformări și confuzii de genul celor presărate de dumneavoastră sălășluiesc și în mințile multor oameni fără putere de înțelegere dar și în ale unora pur și simplu prost documentați dar de bună credință (așa cum structural este orișicine – de la Domnul putere – înainte de a se perverti, cu sau fără voia lui). Deci, ne-am zis că dacă vă dăm acest răspuns, un folos tot va fi. Drept să vă spunem, nici nu știm cu ce să începem... atât de grave și de multe sunt acuzele ce le aruncați. Ca de exemplu învinuirea de „ură și antisemitism“ bazată, chipurile întemeiat, pe lecturarea unuia dintre numerele „Mișcării“ (iar nu „Mișcărei“, cum ne scrieți, domnule profesor de limbi romanice !). Dar de ce oare, domnule profesor, nici dvs. nici nimeni dintre cei care caută nod în papură unor tineri naționaliști – nu dau și exemple concrete, citate, cu ghilimele de rigoare, care apoi să fie și regăsite acolo unde se susține că se află? Unul, măcar unul, domnilor! De ce? **Pentru că nu există!** Spuneți dvs. (și o să va respectăm punctuația și ortografierea frazei!): *„Citindu-l mi-am dat seama că există încă astăzi în această biată Românie, oameni care cu toate suferințele ce poporul lor a avut de suferit cu toate umilințele foamea și năpăstuiri de tot felul, n'au înțeles nimic și caută mai departe să semene ura și diferența între oameni.“* Să considerăm că a spune Adevărul și nimic mai mult reprezintă „semănatul“ nostru, ni se pare aberant, ca să nu zicem de-a dreptul stupid, comentariul cum că „n-am înțeles nimic“ din și după acest holocaust anticreștin și antinațional – comunismul – **trăit** domnule profesor, nu mirosit sau eventual degustat din citadelele occidentale de unde ni se dau astăzi lecții de „democrație“. Și apoi vă mai și contraziceți flagrant în subcapitolul intitulat **Evreii** unde, căutând să-i lăudați, ne spuneți că poporul evreu *„a fost întotdeauna în fruntea progresului: comunismul era poate (!? - n.n.) o utopie dar el pornea de (la) un elan de solidaritate între oameni“*. Parcă noi am fi susținut contrariul! Solidaritate, nu glumă: Kuhn, Loeb & Co, Max Warburg, Rothschild solidari cu Marx, Lenin, Troțki – Davidovici Broștein, Apelbaum – Zinoviev & Co solidari cu Valter Roman – Neulander, Ana Pauker – Rabinovici, Saul Brucan – Bruckner & Co solidari cu & Co, & Co, & Co. Adică, da! – poporul evreu, progresist din fire a creat comunismul, dintr-un elan de solidaritate între oameni! Cam asta spuneți dvs. Noi însă, conservatori din fire (deci iertători), nu vom considera întreg poporul evreu vinovat de uciderea a peste 100 milioane de creștini, câți a lăsat în urmă holocaustul comunist, dar nu putem să nu constatăm că reprezentanți ai acestui popor au creat și desăvârșit acest cumplit experiment. Acesta să fie oare *„antisemitismul“* nostru? Rostirea unui adevăr istoric? Dar de un președinte Iliescu, care cerea **reprimarea** noastră pe aceleași „motive“, ați auzit? Dar de Procuratura României, pusă să cerceteze „cazul“ ați auzit, domnule profesor?

Cât despre acuza adusă legionarilor, că s-au ocupat religios numai de ceremonii funerare – înhumări, reînhumări și parastase, *„monopolizând religia pentru a exprima ura între oameni“* (!!!) chiar nu mai avem cuvinte. Halal! Chiar așa de greu să fie de înțeles de ce erau atât de multe înhumări și parastase?! Pentru că atât de mulți legionari erau uciși!... Asta-i tot. Trist și simplu.

Domnule de Martinian, am cunoscut destui occidentali, creștini (cum ne informați și dvs. că sunteți) dar și atei. Minți strălucite și rafinate dar și oameni simpli. Persoane realmente bine intenționate dar și agenți agresori. Ca un cumul al tuturor acestor experiențe trebuie să vă mărturisim că am realizat cu tristețe cum așa zisa „lume liberă“ este de fapt de mult ocupată, procesul de pierdere a conștiinței spirituale și naționale, de „spălare a creierelor“, fiind de mult perfecționat și pus în practică, că, în concluzie, experimentul anticreștin, a dat roade mult mai nenorocite pentru lumea apuseană decât a reușit să dea aici, la noi, cu prinosul de jertfe pe care l-am dat, sau poate tocmai de aceea... Sentimentul ultim nutrit pentru marea majoritate a occidentalilor este deci, de adâncă milă. Dar păstrăm încă, pentru minoritatea conștientă, o speranță. Vă spunem toate acestea considerându-vă, deși poate nu este cazul, o victimă ne-conștientă. Mai aveți timp, totuși, să vă schimbați.

ABONAMENTE

Abonamentele la „Mișcarea“ se pot contracta prin toate ghișeele poștale și prin filialele RODIPET S.A.

Publicația „Mișcarea“ este trecută în catalogul presei interne la nr. 4137.

IMPORTANT

Căutăm difuzori voluntari pentru publicația „Mișcarea“. Toți cei interesați sunt rugați să ia legătura cu redacția sau cu reprezentanții MPR din țară.

DRAGI CITITORI:

Suntem bucuroși să publicăm articole și reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre, precum și, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generația noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase și, pe cât posibil, să fie dactilografiate la două rânduri.

Vă rugăm să precizați vârsta, profesia, adresa exactă și numărul de telefon la care puteți fi găsiți.

Vă așteptăm!

Publicația „Mișcarea“ este editată de Mișcarea Pentru România, formațiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului București, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcția publicației este asigurată de Departamentul Relații Publice al MPR.

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, București, 78.158
Telefon: 659.45.72, Fax: 312.41.15
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare Sucursala Municipiului București (BRD - SMB), nr. 40.729.96.133.178.

Tehnoredactare computerizată: PROIMP S.R.L.
Tehnoredactor de serviciu: Nicoleta NEAGU

REDACȚIA:

George Roncea – Prim Redactor
Alexandru Zlatco – Șef departament social
Sandra Cristea – Șef departament cultural
Claudia Buruiană
Pavel Mureșanu
Ioan Pera
Bogdan Munteanu – Secretar de redacție
Karina Knapek – Fotoreporter
Victor Roncea
Dan Dungaciu
Silviu Rareș
Octav Drăgan

Ștefan Doru Dăncuș – Corespondent Sibiu

Program relații cu publicul: miercuri și vineri, orele 16.00 – 20.00

Responsabilitatea pentru conținutul textelor publicate aparține exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susținute în paginile „Mișcării“ nu pot fi atribuite formațiunii politice MPR.

Mișcarea Pentru România își asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentanții săi autorizați sub semnătură oficială (cu precizarea funcției deținute în cadrul MPR).

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mișcării“ nu este permisă decât cu acordul scris al Redacției.

DIN ACTIVITATEA PROFESORULUI MIHAIL MANOILESCU:

Se naşte la Tecuci la 9/21 decembrie 1891.

1902-1910 ● urmează Liceul Naţional din Iaşi (vechea Academie Mihăileană).

1915 ● absolvă Şcoala de Poduri şi Şosele din Bucureşti ca şef al promoţiei de ingineri.

În timpul primului război mondial (1916-1918) este mobilizat la Direcţia Muniţiilor, unde proiectează şi construieşte obuzierul de 210 mm model Iaşi.

1918 ● este numit subdirector al Refacerii în Ministerul de Industrie şi Comerţ (1920-1921 activează ca director general).

21 septembrie 1921 ● organizează *Expoziţia-Târg a Industriei Româneşti.*

1921-1928 ● membru în Partidul Poporului condus de generalul Averescu.

1926-1927 ● ministru subsecretar de Stat la Ministerul de Finanţe. În această perioadă reuşeşte să definitiveze şi să promulge legi importante.

1927-1930 ● campanie pentru aducerea prinţului Carol pe tronul României (vezi *Pe linia unei credinţe – 5 cuvântări de Mihail Manoilescu*, Bucureşti 1932). În decembrie 1927 este arestat pe când se întorcea de la Paris cu scrisorile lui Carol către şefii de partide. Închis pentru scurt timp la Jilava, este achitat apoi în urma „celui mai mare proces politic din istoria României" (110 avocaţi şi 37 de martori, între care toţi fruntaşii opoziţiei: gen. Al. Averescu, N. Iorga, I. Maniu, I. Mihalache, V. Madgearu etc.).

1929 ● este ales preşedinte al Comitetului Român al Camerei de Comerţ Internaţional.

1929-1931 ● membru în Partidul Naţional Ţărănesc.

8 iunie 1930-14 iulie 1931 ● membru în guvernele prezidate de Iuliu Maniu, Gh. Mironescu şi Nicolae Iorga.

1931-1944 ● ocupă catedra de Economie Politică, Organizare şi Raţionalizare.

1931 ● din acest an activează politic ca preşedinte al Ligii Naţionale Corporatiste.

● este numit guvernator al Băncii Naţionale.

1932 ● înfiinţează revista *Lumea nouă* – care va fi vreme de zece ani tribuna corporatismului în România.

1937 ● candidează pentru postul de senator pe listele Partidului Totul Pentru Ţară (Arad şi Neamţ), invitat al partidului şi al lui Corneliu Zelea Codreanu. Dă un comunicat către toţi membrii Ligii Naţionale Corporatiste să voteze cu acest partid.

4 iulie – 4 septembrie 1940 ● este ministru al Afacerilor Externe în ministerul condus de Ion Gigurtu.

12 octombrie 1944 ● este arestat şi reţinut un an şi două luni fără a fi judecat; destituit de la catedra de Economie Politică a Politehnicii din Bucureşti.

19 decembrie 1948 ● este arestat din nou. După ce este trecut prin diferite închisori, ajunge în 1950 la Sighet, unde, în urma unui regim de exterminare şi fără asistenţă medicală, moare la 30 decembrie. Decesul este comunicat familiei după opt ani.

1951 ● Deşi fusese deja ucis în închisoare regimul comunist îi intentează un proces privind activitatea sa jurnalistică şi, la 12 aprilie 1952, ca o culme a absurdului, este condamnat „în lipsă" la 15 ani închisoare (!).

MIHAIL MANOILESCU: 1891 – 1950

DIN OPERA PROFESORULUI MIHAIL MANOILESCU:

Pentru bibliografia lui Mihail Manoilescu a se consulta lucrarea din 1936 a lui F. M. Manoliu *Bibliographie de travaux du professeur Mihail Manoilescu* şi *Bibliografia selectivă* (cuprinzând lucrările economice ale profesorului) întocmită de prof. dr. Valeriu Dinu în 1986, inclusă ca anexă în volumul *Forţele naţionale productive şi comerţul exterior*, Buc., Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1986.

Profesorul Mihail Manoilescu a desfăşurat o prodigioasă activitate publicistică (*Lumea nouă*, *Revista Fundaţiilor Regale*, *Buna Vestire*, *Crai Nou*, *Ţara Noastră*, *etc.*), ştiinţifică (lucrări şi numeroase articole în reviste de specialitate – româneşti sau străine), o intensă activitate de conferenţiar (în special între anii 1930-1937), elaborând nu numai o concepţie economică originală, dar şi o sistematică operă de doctrină social-politică. În continuare vom puncta mai cu seamă operele neeconomice ale profesorului, prea puţin prezentate publicului până azi.

1929 *La théorie du protectionisme et de l'échange international*, Ed. M. Giard. Tradusă în limbile italiană, engleză, portugheză şi română.

1933 *O activitate parlamentară corporatistă*, Bucureşti (discursuri în Senatul României).

1934 *Le siècle du corporatisme*, Paris. Tradusă în limba română.

Spaţiul economic corporatist, Bucureşti.

România, stat naţional corporativ, Bucureşti (ediţia a doua revăzută).

1934 *Filosofia şi doctrina corporatistă*, Bucureşti (conferinţe sub auspiciile Institutului de Studii Corporatiste).

1937 *Le parti unique*, Paris. Tradusă în limbile spaniolă, română şi germană.

1942 *Actualitatea corporatismului*, Bucureşti.

Rostul şi destinul burgheziei române, Bucureşti.

1991 *Dictatul de la Viena (Memorii, iulie-august 1940)*, Bucureşti.

1993 *Tragica predestinare a geniului moldovenesc*, Iaşi.

Naţionalismul ne dă întristarea, binecuvântata întristare în faţa scăderilor României de astăzi. Naţionalismul ne dă revolta, sfânta şi binecuvântata revoltă, împotriva a tot ceea ce face umilită, meschină şi trivială viaţa noastră publică de azi. Şi tot naţionalismul ne dă inspiraţia de fiecare clipă în tot ceea ce adunăm gând peste gând pentru a ridica clădirea cea nouă a românismului de mâine.

„După cumplitele lovituri căpătate în cursul acestui an, la răsărit şi la apus, nu există pentru Neamul Românesc mai multe probleme. Există o singură năzuinţă şi o singură problemă: *îndărăt la România Mare*. În acest înţeles, România Mare nu înseamnă nici utopie pentru mâine nici pericol de nestabilitate pentru poimâine. Ea înseamnă ceva mai puţin pretenţios şi mai modest decât un ideal: un drept.

Ea nu pretinde să răpească dreptatea cuiva, ci numai să înfăptuiască dreptatea noastră. Ea nu constituie un element de tulburare a păcii şi de dezechilibru politic, ci dimpotrivă: înseamnă consolidarea definitivă a păcii în sud-estul Europei şi aşezarea unui echilibru stabil pentru milenii. România Mare nu este atunci numai unica formulă de existenţă românească, ci şi o formulă de *necesitate europeană*. Această poruncă trebuie să domine, să îndrepte, să *obsedeze pe toţi*. Ea trebuie să hotărască în ţara noastră totul de la actele mari de Stat până la măruntele fapte zilnice ale fiecăruia dintre noi.

Iar seara, la culcare, fiecare român, asemeni împăratului înţelept al Romei, să se întrebe: *ce am făcut eu oare azi ca să grăbesc şi să ajut înfăptuirea României Mari?*

În sufletele, în gândul şi în fapta română nu poate intra azi – şi nu poate rămâne azi – decât ideea României restituite.

***Nimic decât România Mare...*"**

„Iar politica de stat pe care o preconizăm este aceea care ne-ar da cel mai mare prestigiu cu putinţă pentru Biserica ortodoxă românească. Orientul european, şi mai ales românismul, este prea profund ortodox în structura sa sufletească pentru ca să-şi poată da o altă bază etică decât cea a ortodoxiei."

„Aceasta este prima îndatorire a omului de Stat: să acopere cu persoana lui înţelepciunea încă nedovedită a acţiunilor sale până la reuşita lor. A doua îndatorire este – şi în această privinţă noi avem puţină experienţă – să se sacrifice, temporar sau definitiv, pentru un interes de Stat cu neputinţă de a fi înţeles şi întrevăzut."

„Un proverb bătrânesc spune că atunci când Dumnezeu vrea să piardă un om îi ia mai întâi minţile. Dar tot aşa de adevărat este că atunci când Dumnezeu vrea să piardă un popor, îl lasă mai întâi fără oameni de Stat."

„Noii fanarioţi: experţii

Un nou criteriu de relaţie politică – slugărnicia faţă de experţi – va împodobi viaţa noastră publică, atât de frumoasă şi fără asta!"

„Există elemente în cultura occidentală care, în chip inconştient, nu sunt altceva decât «elemente de înşelătorie» a popoarelor, care trebuie prinse în această vrajă a spaţiului occidental, pentru ca să participe, să colaboreze la propria lor exploatare de către Occident.

Căci problema cea mare a României de astăzi este de a înlătura cu orice preţ o prăpastie, care tinde să se sape între generaţia conducătoare şi între generaţia în ascensiune. Dacă pe tinerii de astăzi nu îi înţelegem, dacă ei nu ne înţeleg pe noi, atunci sfâşiem şi distrugem România.

Idealul zilelor ce vin este dominaţia prin cultură a românismului asupra tuturor conlocuitorilor şi vecinilor noştri. Să ajungem a domina centrul şi răsăritul Europei prin literatura, prin arta şi prin ştiinţa românească şi să dăm prin toată viaţa noastră internă un model de organizare şi de dreptate socială; pentru asta am făcut România întregită.

Pagină realizată de Dan DUNGACIU